

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

CLAIM Nr 137

Nr 2554

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Claim N° 137

HOOFDSTUK I

AAN DE RAND VAN DE HEL

Het was in het midden van november en vinnig koud. De zon scheen maar enkele uren, want de dagen duren kort op die breedtegraad, toen John Raffles, Charles Brand en James Henderson langs de oevers van de Porcupine in het noorden van de staat Alaska trokken. Na een reeks avonturen, die niet zonder gevaren waren geweest, scheen eindelijk rust over het kleine troepje te zijn gekomen en reeds enige dagen hadden zij kunnen jagen, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

Op dat tijdstip bevonden zij zich op nauwelijks een dagreis afstand van de

weg, die duizenden goudelvers volgden, op zoek naar het gele, kostbare metaal.

Natuurlijk was het geen gebaande weg, dorpen vond men daar niet, zelfs geen gehuchten, en alles lag dik onder de sneeuw, heuvels en dalen, rivieren en bossen. Maar de een trad in de voetstappen van de ander, de ene slede volgde op de andere en zolang het niet opnieuw zou gaan sneeuwen, was dit spoor duidelijk te volgen over de eindeloze vlakke. Dat was de weg, die tenslotte moest uitlopen op het dal, dat van mond tot mond reeds De Goudvallei was ge-

noemd, ofschoon er nog geen enkele graver was teruggekeerd met het stellige bericht, dat hij daarginds goud had gevonden, voldoende althans om alle moeite, alle ontberingen, honger en koude, gevaren van allerlei aard te lonen. Zulke geruchten ontstaan plotseling, iedereen gelooft er aan, en in een ongelooflijk korte tijd verzamelen zich aan het begin van de weg de duizenden, die gehoor geven aan de lokstem van het goud dat er dikwijls niet eens is. Misschien tien procent van al die duizenden is goed uitgerust met stevige sleden, sterke honden, goede wapens, verduurzaamde levensmiddelen, tenten en dekens, alles wat er nodig is om zulk een onderneming te laten slagen, maar de grote meerderheid is lang niet zo goed toegerust en tenslotte zijn er de honderden, die het er maar op wagen, die in hun onnozelheid geloven, dat het met die koude niet zo erg zal zijn, en dat men in geval van nood wel een slede zal kunnen huren, zij die niet het minste begrip hebben van het felle verzet, dat de natuur zelf biedt tegen de stormloop van de mens en die komen opdagen in veel te dunne plunje, zonder behoorlijke wapens en die al spoedig worden uitgeschakeld, terzijde geworpen als waardeeloos uitschot.

Velen hunner komen om het leven en anderen, die sterker zijn, scharen zich bij het grote leger der gewetenloze schurken, die nemen wat zij te pakken kunnen krijgen, die beginnen met het stelen van een paar trekhonden, en die al spoedig van kwaad tot erger vervallen, tot zij niets anders meer zijn dan handieten, voor niets meer terugdeinzend.

Vlugger dan ergens anders verandert in deze streken de mens in weinig meer dan een dier. De strijd om het bestaan maakt hem harder dan de ijsblokken, die hij moet stukslaan om een weinig water te bemachtigen en kouder van hart dan de sneeuw, waarover zijn vermoeide voeten gaan.

Raffles verkoos die weg niet te gaan. Hij wilde eindelijk eens tot rust komen, na die aaneenschakeling van voorvallen, die weliswaar in verbinding

stonden met de jacht, maar niet op dieren.

De laatste tijd hadden hij en zijn metgezellen vertoefd in de hut van Hale, de pelsjager, bij de samenvloeiing van de Joekon en de Porcupine en vandaar waren zij hun tocht begonnen. Zij beschikten op dit ogenblik over een goede slede en tien honden. Hun wapens waren voortreffelijk in orde en alleen raakte hun munitie op. Nog een paar dagen en dan zouden zij wel genoodzaakt zijn de bewoonde streken weer op te zoeken om de voorraad aan te vullen. Ten gevolge van een ongeluk, waarbij de slede half gekanteld was in een open plek in het ijs, hadden zij een kist met een groot aantal geweerpatronen verloren en dat was inderdaad een ernstig verlies, ernstiger dan het gemis van een paar blikken gedroogd vlees en een waterketel, die daarbij ook verloren waren gegaan.

Voor het overige waren zij van alles goed voorzien. Zij hadden een grote tent, warme dekens, vis genoeg voor de honden, goede, warme kleren en slaapzakken.

Brand had reeds een paar zilvervossen geschoten en Raffles had een bruine beer geveld, waarvan het vlees voortreffelijk smaakte.

De zon nijgde reeds ter kimme en binnen een half uur zou die eigenaardige duisternis intreden, die geen dag is en nooit geheel nacht wordt, toen Raffles liet halt houden aan de zoom van een klein bos, en op een plek, goed beschut tegen de wind door een hoge rots, waarop geen spoor van plantengroei viel te bespeuren.

Die dag had de jacht niet veel opgeleverd. Het was alsof de dieren verjaagd waren door de nabijheid van te veel mensen die zij anders zelden te zien krijgen, maar die zij als het ware roken, ondanks de grote afstand.

Brand had een paar sneeuwhoenders geschoten met zijn laatste hagelpatronen en dat was alles geweest.

— Wij zullen hier blijven, jongens, en ons kamp opslaan, zei Raffles. De rots beschut ons tegen de wind, de rivier kan ons wat vis verschaffen, als

we maar de moeite nemen om een bijt te hakken en wij zullen hier niet zo gemakkelijk kunnen worden overvallen.

— Ben je daar dan bevreesd voor, Edward? vroeg Brand, terwijl hij reeds de riemen losgespte, die de lading op de grote slede bevestigd hielden.

— Ik geloof dat daar ruimschoots aanleiding toe is, Charles, volgens mijn berekening kunnen wij hier niet ver verwijderd zijn van de Goudvallei. Het krioelt hier in de buurt stellig nog van mannen, die verlegen zijn om een span goede honden, een paar dito geweren. Hale zei, dat dicht bij deze plek een nederzetting moet zijn, Yellow Heaven, die als het ware bij toverslag uit de grond is gerezen. Zij ligt op ongeveer een halve dagreis van de Goudvallei.

— Misschien had men beter gedaan, deze niet De Gele Hemel te noemen, zei Brand. Hel, dat zou een betere benaming zijn. Is daar werkelijk goud gevonden, Edward?

— Dat wordt ten minste beweerd. In kleine hoeveelheden weliswaar, maar goud is er gevonden. Anders zou het ook onverklaarbaar zijn, dat zo velen de tocht ondernemen, waarvan meer dan de helft nooit terugkeert. En ik moet naar Yellow Heaven, Charles.

— Waarom?

— Om er onze voorraad munitie aan te vullen.

— Denk je dat je die daar zult kunnen kopen?

— O, daar ben ik zeker van. Als er zulk een nederzetting ontstaat, is het eerste huis vast en zeker een kroeg, het tweede een speelhuis en het derde een winkel, een soort bazar, waar men ook wapens kan vinden. Van die regel wordt nooit afgeweken. En het tekent de toestand. Handelaars in munitie en wapens doen daar altijd goede zaken.

Raffles riep de hond, een groot dier, dat veel geleek op een Ierse wolfhond, ruig en hoog op de poten en die los had megelopen. Het dier had nog geen week geleden toebehoord aan een ongelukkige, krankzinnige Pool, die als een kluzenaar leefde en onder zeer tragische omstandigheden zijn droevig leven had beëindigd te midden van ijs

en sneeuw. De hond zou zeker om het leven zijn gekomen, als de drie mannen zich niet over hem ontfermd hadden. Zijn meester was een groot vioolvirtuoos geweest en had het dier de naam Chopin gegeven.

Spoedig had het dier zich gehecht aan de drie Engelsen en vooral aan Raffles, ofschoon deze volstrekt geen moeite had gedaan, de vriendschap van het dier te winnen.

Raffles keek de hond eens goed in de ogen, die vlak voor hem was komen zitten. Nu en dan verschoot er een zonderling, groen licht in die ogen. Raffles wist dat zijn woeste aard nog niet getemd was. Het dier was bijna geheel verwilderd naast zijn krankzinnige meester en moest maar zien, hoe het zijn eigen levensonderhoud bijeen kon scharrelen. Zonder een spoor van vrees streelde Raffles de hond over de kop.

— Wij kunnen het er wel voor houden, dat wij met ons vijven zijn, met die hond bij ons, zei Raffles glimlachend. Ik beklag de man, die zijn woede opwekt. Is alles klaar?

— Ja, de tent is opgezet. Henderson maakt het vuur aan. Het schijnt kouder te zullen worden.

De trekhonden hadden zich reeds in de sneeuw ingegraven, na zich te hebben goed gedaan aan de gedroogde vis en lagen in een kring om het vuur. Alleen een klein tipje van hun zwarte snuit stak boven de sneeuw uit.

Het vuur verspreidde een heerlijke warmte en aldra hing er een ketel boven met een stuk berenvlees in sneeuwwater, dat met wat kruiden geurig was gemaakt.

Spoedig konden de mannen het smakelijk vlees eten, en ook de hond kreeg zijn deel. Daarna staken zij hun pijpen op, spraken nog wat over hun ondervindingen gedurende hun tocht hierheen, kropen onder de tent, wikkelden zich in hun slaapzakken en het duurde niet lang of de vermoeienissen van die dag deden hun uitwerking.

De nacht ging rustig voorbij en de roofdieren hielden zich op een veilige afstand.

Het was duidelijk dat de nabijheid

van veel mensen hun schrik had aangejaagd. De drie mannen stonden tamelijk laat op, volkomen uitgerust, al hadden zij op de harde sneeuw geslapen, paktten de tent in, laadden alles op de slede en maakten zich tot vertrek gereed.

De honden kregen geen eten. Het is een harde maatregel, maar de trekhonden in het noorden wordt pas gevoederd, even voor hij 's avonds gaat slapen, want dan trekt hij het beste. Hij verlangt naar zijn maal en doet zijn plicht, in de hoopvolle verwachting, daardoor het ogenblik van de voeding te bespoedigen.

Voor Chopin schenen alle trekhonden een diep respect te koesteren. Zij gromden zacht als hij voorbij liep, maar daar bleef het bij.

Brand was nog het spoor van een paar sneeuw hazen nagegaan, en men wachtte tot na het middagmaal, alvorens op weg te gaan.

Drie uren later zagen zij de eerste sporen van mensen, een omgevallen, wrakke slede, die geheel uit elkaar lag.

Naarmate zij vorderden werden de bewijzen van menselijk leven steeds talrijker. Men vond ledige petroleumblikken, dozen die voor geweerpatronen bestemd zijn, blikken waarin gedroogd

vlees was geweest, oude kleren en allerlei afval.

Een uur later waren de eerste huizen te zien van Yellow Heaven.

Alleen de zucht naar het goud had een wonder kunnen bewerkstelligen, een dorp van vijftig tot zestig huizen, dat in drie dagen uit de grond was gestampt.

Het is waar dat die huizen van hout waren, en ruw gebouwd, merendeels van ruwe boomstammen, maar sommige waren groot, en dienden als logement.

De verlichting bestond overal uit kaarsen, acetyleen of petroleum.

Iets anders was er niet te krijgen. Het schelle licht van de acetyleenbranders was zeer onaangenaam voor de ogen en het werd daarom slechts weinig gebruikt.

De prijs van de petroleum was reeds tot een ongekende hoogte gestegen, van het ogenblik af dat de sneeuw viel, en om kaarsen werd reeds een verbitterde strijd gestreden. Er waren niet minder dan vijftien kroegen en speelhuizen en er waren twintig winkels, waarvan er twaalf, waar drank en levensmiddelen verkocht werden.

In zeven herbergen kon men overnachten.

Dat was Yellow Heaven, gelegen aan de rand van de hel...

HOOFDSTUK II

KLAVERAAS

De zon was reeds ondergegaan, toen de kleine karavaan het begin bereikte van de enige straat, welke Yellow Heaven rijk was.

Het eerste huis was een kroeg, het laatste een speelhuis.

En er moest wel iets gaande zijn, daar in de goudvallei, want het krioelde op dat ogenblik in de straat van schreeuwende en tierende mannen, die waarschijnlijk pas waren teruggekeerd, met zakken vol goudstof en kleine klompjes van het veel begeerde metaal en die nu uitgelaten hun vreugde hier kwamen botvieren.

Drank en vrouwen, speelkaarten en dobbelstenen, die moesten nu hun beloning vormen voor weken lange ontberingen.

Natuurlijk was die enige straat niet verlicht, maar men kon er toch tamelijk goed zien, want geheel donker wordt het niet op deze breedtegraad.

Bovendien scheen de maan vol en helder aan een strakke donkerblauwe hemel. Ver in het noorden beefden de stralen van het noorderlicht.

Wel brandde er licht in alle drankhuizen, waaruit een woest getier klonk en het schelle gelach van vrouwen.

Sommige mannen wierpen in het voorbijgaan een snelle begerige blik op de stevige slede van Raffles en de goed gevoede, sterke trekhonden; het was duidelijk, dat ook in dit artikel grote schaarste begon te heersen.

Raffles dreef de honden met geklap van de tong tot grotere spoed aan, want de drie mannen hadden behoefte aan een goed vuur en een warme maaltijd.

Ongeveer in het midden van de straat stond een groot blokhuis, dat de weidse naam droeg Het Beloofde Land.

Er was een soort veranda voor, te bereiken langs en trapje van vier treden.

Het was ongetwijfeld het grootste huis van de gehele plaats. Boven de deur was een vergulde ster aangebracht, die de ster der hope moest verbeelden.

Men kwam door de voordeur van dunne boomstammen eerst in een voorportaal, en van daar in de grote gelagkamer.

De slede bleef voor dit huis staan en op het luid geblaf van de honden kwam er dadelijk een zwaarlijvig man met een glimmend, dik, geel gezicht naar buiten, die een nederige buiging maakte, na met een snelle blik de reizigers en hun uitmonstering te hebben opgenomen en met een radde stem zei:

— Zoekt u onderdak, edele heer? Ik heb nog een paar mooie kamers vrij. Op weg naar Goudvallei? U zult behoefte hebben aan rust en voorlichting. Pat Flannagan kan u daarheen helpen. Engelsens zeker? Hiernaast is de stal. Goed stro voor de honden. Voedsel voor de beesten is in de prijs begrepen. Vier dollar per nacht en per hoofd.

— Met ontbijt, Mr Flannagan, vroeg

Brand ironisch.

— En met gebruik van de badkamer. Lift naar alle verdiepingen. Eerste klas jazzband in de danszaal, gaf de vettige Ier met een luidruchtig gelach ten antwoord.

— Vier dollar is een zeer aanneembare prijs, zei Raffles. Gij hebt dus twee kamers, naar gij zegt?

— Ja, twee mooie kamers. Wilt gij te eten hebben? Ik heb lamsbout met knoflook, en groentesoep, schapenkaas en eigen gebakken beschuit.

— Uitstekend. Wij hebben honger, riep Raffles uit. Uw hotel schijnt geheel bezet te zijn?

— Van de wijnkelder tot de droogzolder, antwoordde de Ier en opnieuw schudde zijn machtig lichaam van het lachen. En er wordt pret bij mij gemaakt, dat verzeker ik u. Pas vier knappe meiden uit Seattle gekregen. Spelen piano en zingen. Echte kunstenaressen. Eerste prijs van het conservatorium in Nergenshuizen. Jim, Jim, lui varken, help met het uitspannen van de honden.

Deze laatste vriendelijke woorden waren gericht tot een neger, die zijn meester in lijfsomvang slechts weinig toegaf, en van wiens zwarte tronie men niet veel meer zag dan het wit van zijn ogen, want hij had er, wegens de koude, een lange wolle lap een paar malen omheengewikkeld.

Hij kwam dadelijk toelopen en bracht met Henderson slede en trekhonden naar de vrij grote stal, slechts door een kaarslantaarn verlicht, waar reeds een paar sleden stonden. Honden echter waren er niet te zien.

Wat Chopin betreft, dit dier verkoos Raffles niet te verlaten, en liet dreigend zijn slag tanden zien, toen de dikke neger hem mee wilde voeren.

Raffles en Brand die hun geweren in de foudralen bij zich hadden gehouden, gingen de treden van het bordes op, en gingen de gelagkamer binnen.

— Wij zullen eerst eten en dan moet gij mij eens zeggen, waar ik hier mijn voorraad patronen kan aanvullen, zei Raffles tot de waard. Verkoopt gij ze zelf soms?

— Neen, dat is mijn zaak niet. Maar gij kunt patronen kopen bij Pierre de Fransman, bij Schele Tom en bij Mike de Rat. Als gij wilt zal Jim u aanstonds de weg wijzen.

— Dat zal niet nodig zijn, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Yellow Heaven is niet zo groot. Een van die drie adressen zal ik wel weten te vinden.

— Wilt gij uw geweren soms in bewaring geven?

Raffles nam de man een ogenblik scherp op en zei toen:

— Bedankt voor het aanbod Mr. Flannagan, maar in deze tijd en in deze streek doet een man beter, zich niet van zijn wapens te scheiden. Zij zijn ons volstrekt niet tot last. En het zou niet gemakkelijk zijn, ons hier nieuwe aan te schaffen. Is dit de gelagkamer?

De twee vrienden stonden in een zaal, die zeker wel tien meter lang en acht meter breed was, ruwe meubelen en een zelf vervaardigd buffet op de achtergrond, geflankeerd door twee petroleumlampen met reflectors van wit geverfd blik.

Er hingen nog een paar van die lampen van de zoldering af, die waarschijnlijk moesten dienen ter verlichting van de speeltafel. Aan een daarvan werd druk gekaart en op de tweede stond een versleten roulette.

In het midden van de zaal stond een geweldig grote kachel, die met hout gestookt kon worden en waarvan de pijp door het dak stak.

Het was er behaaglijk warm en de temperatuur zou zeker nog aangenaamer geweest zijn, als er niet zoveel stinkende tabak werd gerookt door de aanwezige mannen.

Op een kleine tafel naast het buffet stond een gramfoon van groot model, die het muzikale element vormde.

Het was een automaat en men kon het muziekinstrument laten spelen door het inwerpen van een muntstuk.

Aan alles was duidelijk te bemerken dat het Mr. Flannagan naar den vleze moest gaan.

Het geroezemoes in de gelagkamer zweeg voor een kort ogenblik als bij to-

verslag, toen de nieuwe gasten binnen traden.

De binnen getreden mannen werden echter slechts een kort ogenblikje aandachtig gemonsterd en toen ging alles weer zijn oude gang.

Het geschreeuw, het gelach, het gezang, begon opnieuw. De zaal was aan drie zijden omgeven door een houten balustrade en in de gang kwamen de deuren uit van wat waarschijnlijk logeerkamers waren.

Dicht bij het buffet voerde een trap naar die gaanderij en op een meter van de ingangdeur was een tweede.

Er liepen juist een paar geblankette vrouwen met heel korte rokken vlug over die gaanderij, op de voet gevolgd door een lange, magere man met rood gestreepte trui, waarover heen een manchester buis.

Hij droeg twee revolvers, een op iedere heup en had op het hoofd een hoed van werkelijk reusachtige afmeting, zoals de Mexicanen ze wel dragen.

Het volgende ogenblik was het drielicht in een van de kamertjes verdwenen.

Flannagan wreef zich vrolijk in de vette handen en riep toen, zodat iedereen in de zaal het kon horen:

— Mannen, nieuwe gasten en van de beste soort. Maakt een beetje plaats. Zij hebben geen munitie meer voor hun geweren, en dat is speciaal voor jou bedoeld, Schele Tom.

Deze laatste woorden waren meer in het bijzonder gericht tot een kleine man, met een rafelig geel kneveltje en wenkbrauwen, die van de slapen af schuin naar elkander opklommen, als de opritten van een brug en dronk op dat ogenblik een glas whisky, pratend met een meisje dat tegen het buffet leunde. Hij schreeuwde met een schelle stem terug:

— Laat ze maar bij mij komen, Pat. Ik verkoop van alles voor alle wapens onder de zon. Colt en Remington, Winchester, Smith en Wesson.

Flannagan was intussen bezig met het zoeken naar een tafel die vrij was en vond er tenslotte een in de verste hoek van de grote zaal.

— Jullie treffen het niet, heren. Het

is erg vol. De jongens zijn juist met hun zakken stofgoud teruggekeerd, ik heb het nog nooit zo vol hier gezien, riep Flannagan opgewonden. Mijn kop loopt er van om. Maar dat hindert niet, als het geld maar rolt.

Hij klopte met zijn vuist op tafel en er kwam een soort kelner aanlopen, wiens enig onderscheidingsteken bestond in een afwasdoek, die zeker als servet moest dienen. Hij luisterde naar de bestelling en een ogenblik daarna dampte reeds een geëmailleerde kom soep in het midden van de tafel.

Juist kwam Henderson binnen, die de honden verzorgd had. En weer werd het even stil in het vertrek. Er waren daar in de zaal heel wat stoer gebouwde kerels, die wel bijna zes voet haalden, maar geen hunner kon zich vergelijken met die reus, wiens brede schouders boven alle andere uitstaken. Zijn ogen gingen zoekend rond, tot hij, dwars door de blauwe nevel van tabaksrook heen niet zonder moeite Raffles en Brand ontdekte in de tegenovergestelde hoek van de gelagkamer.

Op zijn moeilijke weg naar die hoek gebeurde het.

Aan een van de tafels zaten vier mannen te kaarten. Drie hunner waren sterk, en groot, de vierde was wel geen dwerg, maar vergeleken bij de anderen leek hij nietig en klein. Hij kon een man van een jaar of veertig zijn maar zijn haar was al volkomen grijs en hij leek veel ouder. Wat het eerst trof op zijn smal gelaat was een uitdrukking van wanhoop, die er op te lezen viel. Het was buitengewoon bleek en de ogen erin staarden met een begerige blik naar de kaarten, die hij in zijn bevende handen hield. Onder het bereik van zijn hand stond een tinnen beker, nog half vol whisky, waarvan hij nu en dan een slok nam, waarschijnlijk om zich zelf moed te geven. Aan de andere kant lag een klein hoopje stofgoud, naast een zakje, dat blijkbaar nog meer van die kostbare stof had bevat, maar nu geheel ledig scheen te zijn.

Daarentegen had de grootste der mannen die tegenover hem zat een flinke stapel naast zich liggen, benevens nog

een paar stevig dichtgebonden, kleine zakjes, een rolletje goudgeld en ook nog een gouden zegelring. Dat alles lag naast elkaar opgehoopt alsof het volstrekt geen waarde had en toch tuurde de kleine man aan de overzijde er nu en dan met hongerige, wanhopige blikken naar.

Henderson kon niet zo vlug bij zijn reisgezellen komen als hij wilde en zijn aandacht werd dadelijk getrokken, door de kleine, bleke man, die hier niet thuis leek te behoren onder die grote ruwe kerels, met hun vuisten als mokers en hun harde stemmen.

Ondanks zichzelf hield de reus zijn schreden in en keek toe, over de schouder heen van een man die voor hem stond en die ook al zijn aandacht bij het spel scheen te bepalen.

De soort van dat spel kwam hem al heel eenvoudig voor. Het leek wel wat op pandoer, want het spel werd met vier gespeeld, die twee aan twee elkaanders partners waren.

Op het ogenblik dat hij naderde, hoorde Henderson de grootste kerel juist zeggen, met iets goedmoedigs in zijn stem:

— We moesten er nu maar mee ophouden, Drew. Het geluk zit je nu eenmaal niet mee vanavond.

— Laten wij nog even voortgaan, laat mij tenminste proberen, mijn ring van je terug te winnen, Jakel, zei de ander met bevende stem.

De kleine man sprak bezonder beschaafd, ook dat merkte Henderson dadelijk op.

— Zoals je wilt, bromde de man, die met de naam Jakel was aangesproken en rolde zijn dikke, zwarte sigaar van de ene mondhoek naar de andere. Maar bedenk dat je het zelf gewild hebt. Dus de ring, tegen dat hoopje goud dat je nog naast je hebt liggen, is dat afgesproken?

— Het is goed, antwoordde Drew, zo zacht, dat het boven het stemmengeroes nauwelijks te horen was.

De partner van Drew had zijn kaarten al neergeworpen, blijkbaar onverschillig voor zijn verlies en die van Rode Jakel, zo was de bijnaam van de gro-

te kerel, was al opgestaan, alsof hij het spel als geëindigd beschouwde en stond nu alleen nog maar toe te kijken, met de handen in zijn zakken.

— We zijn maar met ons tweeën, Drew, ging Rode Jakel grinnikend voort. Dave Hurry en Ike Jacobs hebben er, schijnt het, al genoeg van.

Henderson was van mening dat Dave Hurry, de partner van Rode Jakel, er ook gemakkelijk genoeg van kon hebben, want hij en zijn maat hadden de twee anderen zo goed als volkomen kaal geplukt.

Hij zei echter niets en bleef aandachtig toekijken, terwijl andere gasten onverschillig langs slenterden, zonder enige aandacht voor de spelers.

— We zullen het gauw afdoen, Drew, als je het goed vindt, ging de man met het rode haar voort. We zullen zeggen, wie het eerst drie slagen heeft gemaakt, wint. Ben je het daarmee eens?

— Goed... drie slagen...

Rode Jakel nam het pak kaarten op, schudde het, liet Drew couperen en begon toen te geven.

Zijn tegenstander kreeg acht kaarten, hij zelf nam er ook acht en de rest van het pak werd terzijde gelegd om af te nemen.

Eensklaps werd het stil om het tafeltje. Het was alsof nu pas iedereen begreep, waarom het ging. Een wanhopig man, die bijna alles had verloren en mischien gehoopt had, door kaartspel wat geld te verdienen.

Drew was asvaal en zijn vingers trilden, toen hij zijn eerste kaart neerlegde. Hij won de eerste slag en nam met bevende hand af. Zacht voor zich heen fluitend volgde Rode Jakel zijn voorbeeld en de tweede slag was voor hem. Opnieuw werd afgenomen en het spel ging voort terwijl de stilte voortduurde.

In hun hoekje keken Raffles en Brand vol belangstelling en ook wel een weinig ongerust naar de reus, die daar midden op zijn weg was blijven steken en die met strakke blik naar het spel bleef kijken.

Jakel won ook zijn tweede slag en het gelaat van Drew was ellendig om aan te zien. Hij aarzelde welke kaart

hij zou spelen en de kaart scheen als lood te wegen toen hij deze eindelijk neerwierp.

De spanning was als het ware voelbaar. Jakel was aan de beurt en hij moest een aas spelen om te kunnen winnen.

De ogen van Drew staarden als van een krankzinnige en de aderen in zijn hals waren als koorden gespannen, toen Rode Jakel zegevierend een kaart neerlegde met de uitroep:

— Klaveraas. Het spijt me voor jou, Drew, je hebt verloren man.

Na die woorden werd het doodstil en in die stilte klonk een bedaarde, zware stem, die zei:

— Dat is waarachtig geen wonder. Ik wil de man zien, die het van jou kan winnen, broer, of hij moet ook vals spelen.

Het was Henderson die deze woorden geuit had.

Jakel, die zijn hand al had uitgestoken naar de kaarten, om ze bijeen te

schuiven, werd vaalbleek en zijn ogen zochten de spreker.

Nog voor zijn hand de kaarten had kunnen bereiken, had Henderson de man die daar voor hem stond, als een veertje op zij geduwd, greep nu de pols van Rode Jakel en zei dreigend:

— Je raakt die kaarten niet aan, of ik sla je de hersens in. Jullie zien, mannen, dat hij als laatste klaveraas heeft neergegoid. Daarmee won hij het spel. En nu zullen wij eens zien, of er bij die kaarten nog niet een tweede klaveraas zit.

Ofschoon Jakel zich wilde verzetten en zich van het pak trachtte meester te maken, nam de reus het op, sorteerde snel de kaarten en riep na enige tellen, terwijl hij een kaart toonde:

— Alsjeblieft, overtuigt jullie maar, hier is klaveraas nummer twee, op die manier kan een klein kind wel winnen.

In een onderdeel van een seconde was in de gelagkamer van Pat Flannagan de hel los gebroken.

HOOFDSTUK III

RAFFLES DOET ANTONY DREW EEN VOORSTEL

Rode Jakel slaakte een gebrul als een wild dier en greep naar zijn revolvertas. Het was hem echter onmogelijk het wapen te bereiken.

Zijn handlanger Dave Hurry echter, die schuin achter hem had gestaan, had zijn eigen wapen uit zijn tas gehaald en vuurde nu onder de arm van zijn vriend door op Henderson. Als de reus niet juist op dat ogenblik een snelle beweging had moeten maken om Jakel in bedwang te houden, dan zou hij waarschijnlijk niet veel genoegen hebben beleefd van zijn tussenkomst.

Nu trof de kogel een man aan de schouder, die met de hele zaak niets te maken had en die, ongelukkig genoeg voor Hurry, diens beweging gezien had en alleen reeds uit wraakzucht dadelijk partij koos voor Henderson, al bekommerde hij zich anders heel weinig om het gelijk of het ongelijk van valsspelers. Hij trok een breed mes, dat hij met zijn linker hand moest hanteren, nu zijn rechter arm als verlamd was en stak het de schutter in de zijde, die met een doffe smak neerzeeg.

Henderson had intussen Rode Jakel diens revolver ontworpen, en sloeg de kereel zo hard hij kon, ondanks het gedrang om hem heen, met zijn linker vuist in het gelaat.

Er kwamen enige vrienden van de bedrieger toelopen en het zou er voor Henderson misschien slecht hebben uitgezien, als Brand en Raffles zich niet

met de zaak bemoeid hadden.

Zij baanden zich een weg door de worstelende en schreeuwende mannen heen en stapten, na vlug een paar woorden met elkander gewisseld te hebben, ieder op een stoel. Raffles riep met zijn metalen stem, luid opklinkend boven het rumoer:

— Wie nog een vinger uitsteekt tegen die man, wordt door mij uitgenodigd, zijn laatste gebed te doen. Ik schiet niet vaak op mensen, maar als ik het doe, dan schiet ik raak. Kom hier, James.

Onder een dreigende stilte baande de reus zich zonder enige moeite een weg door de opdringende gouddeivers. Er werd dreigend gegromd, maar niemand durfde iets te doen.

Henderson ging naast de stoel staan van Raffles, die daar met zijn Colt rustig in de hand stond rond te kijken, in de rug gedekt door Brand. Op dat ogenblik vloog de deur open en op de drempel verschenen twee mannen in de bekende blauwe jekkers met bontkragen en blauwe petten op, versierd met een koperen embleem dat aan de meesten dier mannen maar al te goed bekend was.

Het waren manschappen van de bereiden politie.

Achter hen waren er nog meer te zien. Het waren grote, stevige kerels, gehard en gestaald door het leven dat zij moesten leiden en niet spoedig bevreesd.

Ze werden ontvangen door een jammerende Flannagan, die zich zeer vergelijkt scheen te voelen en naar wie de politiemannen ongeduldig luisterden tot een hunner een einde maakte aan de verklaring en riep:

— Kort en goed, er is geschoten, en er is vals gespeeld. Heb ik het mis, of is dat weer het werk van Rode Jakel? Wij zoeken jou, vriend en dat weet je.

— Gij slaat de spijker op de kop, sergeant, riep Henderson. Die rode kerel had nog een paar azen achterbaks gehouden en ik zag er hem juist een te voorschijn halen. Getuigen in overvloed.

De sergeant nam Henderson eens goed op, van top tot teen.

— Jij hebt het gezien? vroeg hij toen.

— Met mijn eigen ogen.

— Wie nog meer?

Er kwam geen antwoord. Plotseling schenen al die mensen met blindheid geslagen te zijn geweest. Niemand had iets gezien van die klaverazen. Hetzij uit vrees voor de rode geweldenaar, hetzij uit een gevoel van saamhorigheid en van onberedeneerde vijandschap jegens de drie vreemdelingen, die hun neus in andermans zaken staken, niemand wilde getuigenis afleggen. De sergeant scheen hieraan wel gewend te zijn, want hij haalde de schouders op en vroeg:

— Waar zijn die twee kaarten?

— Ze liggen vlak voor u op tafel, antwoordde Henderson.

— Heb jij dit pak kaarten geleverd, Flannagan? ging de politiemann voort.

— Ne... neen, stotterde de logementhouder na enige aarzeling. Ik heb nog geen speelkaarten. Ik heb ze wel besteld. Jakel gebruikte zijn eigen kaarten.

— Zo... zo... dan weten we genoeg, hernam de sergeant rustig. Ben je van plan kalm mee te gaan, Jakel?

De aangesprokene liet een dof gebrom horen en balde de vuisten. Hij keek om zich heen, als verwachtte hij hulp, maar zijn vrienden vonden 't waarschijnlijk verstandiger, op dit moment geen strijd te voeren met de goed bewapende politie. Wie kon zeggen hoeveel er nog buiten stonden?

— Het is goed, bromde hij toen.

Hij wendde zich met een dreigend

licht in zijn ogen naar Raffles en zijn metgezellen om, en vervolgde:

— Maar dat zeg ik je, jullie zullen je voor Rode Jakel voortaan in acht moeten nemen, vervloekte Engelsen. Ik ken jullie slag. Fijne heren, niet waar? Nu, wij zullen elkander nog wel eens nader spreken.

Hij hief een dreigende vuist op en het was alsof Chopin, die zich tot dusver rustig had gehouden, daarop gewacht had, want hij sprong met een wilde grauw onmiddellijk op Rode Jakel toe en sneller dan de gedachte beten zich zijn sterke kaken om de opgeheven onderarm. Het dier zou die arm zeker ernstig gewond hebben, als de man niet zo dik gekleed was geweest. Toch waren de tanden in het vlees gedrongen, want Jakel brulde, alsof hij vermoord werd.

— Kom hier, Chopin, beval Raffles.

Onmiddellijk liet de hond los en kwam met naar de grond gebogen kop alsof hij om vergiffenis smeekte naar Raffles toelopen.

— Dat is de hond van Silfax, die dezer dagen in zijn hut verbrand is, riep de sergeant. Is 't dier met u meegegaan?

— Zoals je ziet, sergeant, antwoordde Raffles. Ik heb mij over het dier ontfermd.

— Nu, hij schijnt er dankbaar voor te zijn, zei de sergeant kortaf. En kom jij nu maar eens mee, Jakel. We zullen je wond wel verzorgen, als we je veilig binnen hebben.

De valsspeler werd weggevoerd, zonder dat er naar het gevecht een onderzoek werd ingesteld. De politiemannen wisten maar al te goed, dat dit toch op niets zou uitloopen. Die mannen zouden elkanders partij kiezen of elkander zonder enige grond beschuldigen.

Toen zij weg waren, keerde als vanzelf de rust terug.

Er was geschoten, men had het mes tegen elkander getrokken, nu ja, dat hoorde er nu eenmaal zo bij en daarom was het maar het beste het zo gauw mogelijk te vergeten.

Maar dat gold niet voor de drie Engelsen, want toen zij weer, in hun hoek hadden plaats genomen om hun maai-

tijd voort te zetten, ging er menige wraakzuchtige blik in hun richting.

Wat Drew betreft, het was alsof zijn instinct hem er toe dreef, op zijn schuwe manier bescherming te zoeken bij die drie mannen, die zich om zijnentwille in gevaar hadden begeven, want hij bleef dicht in hun nabijheid, tot Raffles hem opmerkte en vroeg:

— Wilt gij niet met ons mee eten, Mr Drew?

Zonder zich lang te laten bidden, kwam de man naar hen toe en nam plaats. Er was een weinig kleur op zijn gezicht gekomen, maar het was nog altijd smal en diepe groeven liepen van de neusvleugels naar de mondhoeken. Hij had blijkbaar veel ontbering geleden, dat was maar al te duidelijk aan hem te zien. In zijn uiterlijk leek hij volstrekt niet op een van de mannen die hier in de gelagkamer bijeen waren.

Raffles liet hem wat tot bedaren komen, maar toen de soep was genuttigd en men begonnen was aan het lamsvlees, dat werkelijk goed smaakte, zei Raffles:

— Een vervelende kwestie voor u, Mr Drew. Heb ik goed begrepen, dat die man alles van u afgewonnen heeft?

— Alles. Ik heb niets meer, misschien hoogstens een half ons stofgoud.

— Maar zij hebben de kerel meegenomen, riep Brand uit. Dat geld heeft hij oneerlijk verkregen. Het moet toch nog op de tafel liggen.

— Ik heb gezien hoe zijn handlanger, Hurry heet hij, geloof ik, alles vlug in zijn zakken moffelde, mijnheer Brand, riep Henderson woedend uit. Het komt Mr Drew toe. Ik zal het hem gaan vragen.

— En ik verzoek je te blijven zitten, James, klonk de stem van Raffles. Onmiddellijk zonk de reus weer op zijn stoel neer. Als die metalen klank te vernemen was, in de stem van Raffles, dan was het beter, onmiddellijk te gehoorzamen. Hij waagde echter nog een tegenwerping en pruttelde:

— Maar dat geld behoort die vent toch niet toe, mylord. Wij mogen...

— Stel je gerust, James, het zal hem worden ontnomen, maar niet nu, zei Raffles bedaard. Wij zitten nu te eten

en men kan geen twee dingen te gelijk doen. Mag ik weten, Mr Drew wat gij nu van plan zijt te doen?

De kleine man maakte een gebaar van wanhoop en antwoordde, terwijl zijn gelaat zenuwachtig vertrok:

— Ik weet het waarachtig niet, mijnheer. Ik ben ten einde raad. Dit was mijn laatste poging. Ik ben hier nog niet lang en ik hoopte genoeg geld bijeen te kunnen winnen om een onderneming op touw te zetten, die mij veel winst beloofde aan te brengen.

Raffles keek Drew een ogenblik doordringend aan, en zei toen rustig:

— Ik begrijp het al... Gij weet een vindplaats van goud. En gij ziet geen kans om daarheen te komen?

De kleine man werd bloedrood en stamelde verschrikt:

— Hoe kunt gij dat weten? Ik wil zeggen, waarom denkt gij dat?

Raffles schudde even het hoofd en zei:

— Tracht niet, mij te misleiden, Mr Drew. Welke andere onderneming zoudt gij kunnen bedoelen, in een streek als deze, zo ver van de bewoonde wereld en op een halve dag reizen van Goudvallei? Gij kunt ons vertrouwen. Wij zijn geen gouddelvers, wij zijn slechts jagers. En wij willen u helpen. Maar zeg mij eerst, wat kan u er toch toe gebracht hebben, hierheen te komen?

Drew glimlachte pijnlijk en zei op droevige toon:

— Gij bedoelt dat ik niet voor deze arbeid geschikt ben? Daarin hebt gij gelijk. Het is ook zo. Eerst dacht ik te bezwijken, maar ik heb volgehouden, omdat het nu eenmaal moest. Ik zal het u vertellen, want ik geloof niet dat ik mij er voor behoef te schamen. Nog geen drie maanden geleden woonde ik in Vome. Ik was daar regeringsambtenaar. Het salaris was niet hoog, doch toch genoeg voor mij en mijn dochter, om van te leven. Mijn vrouw is vijf jaren geleden gestorven. Mijn dochter Ellen is nu achttien jaar en zij heeft een zeer mooie stem. Ik ben er van overtuigd, dat haar een schitterende toekomst zou gewacht hebben, als ik haar maar les had kunnen doen geven. Gij

begrijpt wel dat dit in een stadje als Vome, dat tien maanden van het jaar onder de sneeuw ligt, niet te vinden is.

Ik wilde haar naar New York zenden, maar ik had geen geld genoeg, niet eens voor de reis. Toen drong ook tot ons het gerucht door van 't vinden van goud in deze streken. En ik besloot ook hierheen te gaan. Een sterk, geoefend man had de weg in acht dagen kunnen afleggen; ik deed er bijna een volle maand over. Een vriend van mij, een onderwijzer, vergezelde mij. Eergisteren is hij gestorven. De uitputting heeft hem gedood. Hij keerde terug van een tocht naar het noorden die hem bijna drie weken van mij verwijderd hield, en toen hij terug kwam was hij stervende. Met zijn laatste zucht deelde hij mij mede, dat hij eindelijk goud ontdekt had. Hij liet een klompje van het zuiverste gehalte zien. Hier is het.

Drew had de hand in zijn zak gestoken en overhandigde Raffles een klompje goud ter grootte van een dobbelsteen. Deze bekeek het aandachtig, met het oog van een kenner en gaf het toen terug met de woorden:

— Als uw vriend dat werkelijk gevonden heeft en u de plek nauwkeurig heeft beschreven, dan moet gij onmiddellijk daarheen gaan, zodra gij het ontginningsveld, uw claim hebt laten registreren. Is dat al gebeurd?

Drew schudde het hoofd en antwoordde:

— Neen, dat heb ik nog niet gedaan. Ik had er het geld niet voor te missen en daarenboven bezit ik immers toch niet de middelen, om de tocht daarheen te ondernemen. En dan deelde hij mij nog mede dat het onmogelijk zou zijn de vindplaats goed te ontginnen zonder behoorlijke werktuigen. Ik moet houwelen hebben, dynamiet, kostbare goudzeven en voor alles een slede, een gehele uitrusting honden.

— Al hadt gij dat alles, dan vrees ik dat gij toch niet geslaagd zoudt zijn, zei Raffles hoofdschuddend. Gij hebt de moeilijkheden onderschat. Zelfs een zeer sterk man kan zulk een tocht niet alleen ondernemen, zonder de grootste gevaren te lopen. Kunt gij omgaan met een

geweer?

— Ik ben lid van een handboogschuttersvereniging in Vome, antwoordde nu Drew op zachte toon.

Onder andere omstandigheden zouden de twee vrienden misschien in een lach zijn geschoten, maar nu was er niet veel aanleiding toe. Het naïeve geloof van die kleine man in het welslagen van zijn onderneming, de liefde voor zijn kind, die hem tot deze onmogelijke taak moest hebben gedreven, dat alles was niet om te lachen.

— Hebt gij wel eens met trekhonden omgegaan? ging Raffles voort. Kunt gij een slede besturen? Weet gij hoe gij bij twintig tot vijftwintig graden vorst een maaltijd moet bereiden? Kunt gij een haas villen? Een opening hakken in ijs van een halve meter dikte?

Drew gaf geen antwoord. Hij vouwde zijn handen, die alleen maar de pen gehanteerd hadden samen en zijn stem klonk schor, toen hij antwoordde:

— Ik weet dat alles, mijnheer, ik weet dat het boven mijn krachten zou gaan en toch, dat zweer ik u, zou ik het hebben doorgezet, als ik maar wat meer geluk had gehad bij het kaartspel en die vent mij niet bedrogen had. Ik had maar een paar honderd dollar nodig. Bij wat ik nog bezat, zou dat wel voldoende zijn geweest, om mij een bescheiden uitrusting aan te schaffen. Nu ik alles kwijt ben, nu weet ik werkelijk niet wat ik moet doen.

— Ik weet het, zei Raffles rustig. Ik zal u een voorstel doen. Gij kunt met ons mede gaan of wij met u, als gij dat liever hoort en wij zullen u de middelen verschaffen, om de vindplaats van het goud te ontginnen. Gij hebt niets anders te doen dan ons te vertrouwen, wij doen de rest.

Slechts enkele seconden keek Drew Raffles aan. Toen ging zijn blik naar Henderson, en hij herinnerde zich, hoe die grote kerel met zijn breed, goedig gezicht voor hem in de bres was gesprongen. Hij stak zijn hand over de tafel naar Raffles uit en zei eenvoudig:

— Ik neem uw hulp van harte gaarne aan, mijnheer, wie gij ook zijn moogt, want ik vertrouw u.

HOOFDSTUK IV

OMRINGD DOOR VIJANDEN

Van dit oogenblik af kon Drew zich beschouwen als de vierde man van het kleine gezelschap, tot hij de plek zou hebben bereikt, waar het goud gevonden was.

Hij sprak rustig over hetgeen hij had doorstaan gedurende zijn strijd met de elementen. Hij wist dat hij er niet tegen opgewassen was en geheel afhankelijk van anderen, want hij was niet sterk, hij was niet gehard, hij was een bureauklerk, die jarenlang op een kantoor zijn plicht had gedaan. Het zijn juist deze lieden, die daar buiten, op de wijde sneeuwvelden, bij dozijnen omkomen en wier verbleekte geraamten men nog jaren verspreid kan vinden langs de oevers der dicht gevroren rivieren.

— Als ik het goed begrepen heb, zei Raffles, toen de maaltijd bijna beëindigd was hebt gij u nog geen claim ver-schaft?

— Nog niet. Ik kon de prijs voor de registratie niet betalen.

— Dan zult gij u nu moeten haasten. Is hier een registratiekantoor?

— Een week geleden werd het geopend.

— Het zal nu gesloten zijn, denk ik, maar dan moet gij morgenochtend er onmiddellijk werk van maken. Bedenk dat anderen u voor zouden kunnen zijn. Gij weet toch zeker dat niemand iets van die vondst afweet?

— Niemand; dat weet ik zeker. Alleen mijn overleden vriend droeg er kennis

van.

— Uw vriend heeft het onderweg aan niemand anders meegedeeld?

— O, neen, dat weet ik absoluut zeker. Wij waren vast besloten, het geheim te bewaren.

— Kunt gij de plek nauwkeurig aangeven?

— Ja zeker. Hier is trouwens de kaart die vanwege het kadaster gratis wordt verstrekt aan de gouddelvers.

Drew haalde uit zijn binnenzak een groot papier te voorschijn, waarop een groot stuk van Alaska was afgebeeld. De kaart, met de hectograaf vermenigvuldigd, was verdeeld in een groot aantal rechthoekige vakjes, allen met een cijfer aangegeven. Ieder vakje had een oppervlakte van een kwart kilometer. Men kon beslag leggen op een of meer van die stukken grond, maar nooit op meer dan vijf.

Voor iedere vierkante kilometer moest opnieuw registratiegeld betaald worden. En dan behield natuurlijk de Staat zich het recht voor, een deel op te eisen van het goud, dat er gevonden werd.

Raffles had even een blik op de kaart geworpen en liet zich het vierkant aanwijzen, dat Drew tot zijn eigendom wilde maken. Het droeg het nummer 137. Daar in de buurt was nog niets opgevraagd, volgens de verzekering van Drew. En zijn vriend was zo nauwkeurig geweest in zijn aanwijzingen, dat hij zeker wist,

de plek te zullen vinden, mits hij beschikte over sleden, honden en wat er verder nodig was.

Raffles dacht even na en zei:

— Wij zullen morgen onmiddellijk opbreken, nadat gij uw claim zult hebben laten inschrijven. En om geen tijd te verliezen, zullen wij nu aanstonds iets gaan doen, wat minstens even noodzakelijk is, munitie inslaan. Onze voorraad is bijna uitgeput en wij zouden niets kunnen uitrichten, zonder een behoorlijke schietvoorraad. Charles, houd mijnheer Drew gezelschap, terwijl Henderson en ik patronen gaan kopen. Binnen een half uur hopen wij terug te zijn.

Hij stond op en verliet met Henderson de gelagkamer. Er viel dadelijk weer een stilte in, toen de vreemdelingen, die zoveel opschudding hadden verwekt, bedaard door de zaal naar de deur schreden. Vele blikken, die hen naar die deur vergezelden, waren niet al te vriendelijk.

Buiten was het vinnig koud. Raffles en Henderson trokken hun mutsen diep over het hoofd en liepen langs de grote stal de straat op. Juist toen zij daar langs gingen, hoorden zij daarbinnen een kort, woedend geblaf, gevolgd door een half gesmoorde vloek. Zij keken elkander aan en zonder dat er een woord toe nodig was, snelden zij naar de deur van de stal en duwden deze open. De stal was slechts verlicht door een kleine kaarslantaarn en bij het zwakke schijnsel daarvan zagen zij een man, in gebukte houding, die dadelijk overeind sprong en daarbij een klein mesje liet vallen. Hij bloedde aan de linkerpols, waar een der honden hem waarschijnlijk gebeten had.

De man deed dadelijk een greep naar zijn revolver, maar Raffles gaf hem niet de tijd om het wapen te gebruiken, maar gaf hem zonder tijd met woorden te verliezen een vuistslag, die hem velde.

— Wat deed die vent hier, mylord? vroeg Henderson. Raffles had zich gebukt naar een der honden, balde de vuist en antwoordde op doffe toon:

— Hij was bezig, een gemene streek uit te halen, James en voor een klein deel is het hem ook gelukt. Hij heeft

een der honden de pezen van de achterpoten met een fijn, vlijmscherp mesje doorgesneden en was zeker van plan, dat bij alle honden te doen. Zij zouden misschien nog een halve dag hebben kunnen trekken, maar dan onherroepelijk kreupel zijn geworden. Wij zouden dan in de sneeuw zijn blijven steken, of de prooi zijn geworden van een troep schurken, die hier nog altijd schijnen rond te zwerven. Met een van de honden is het al gelukt, dat arme dier zullen wij moeten achterlaten en door een ander vervangen. Sleep de kerel naar buiten, James, sluit de deur zorgvuldig en houd er de wacht bij. Ik zal alleen voor de munitie gaan zorgen.

— Maar zijn wij hier dan door vijanden omringd, mylord? mopperde de reus, terwijl hij de neergeslagen man tamelijk onzacht naar buiten trok.

— Daar zullen wij op moeten rekenen, James, antwoordde Raffles droog. De zeden zijn hier niet zeer zacht, zoals je weet. Ziezo en nu de deur weer gesloten. Wacht, geef mij zijn revolver maar, wij zullen Drew leren schieten en hij kan dit wapen heel goed gebruiken. Dat is al weer zoveel gewonnen op de vijand. En nu ga je daar zitten in dat donkere hoekje en je wacht tot ik weer langs kom.

Raffles verdween in de duisternis. Een eindje verder was de winkel van een zekere Harvey, die op een plank, boven de winkeldeur aangebracht, het woord Bazar had geschilderd.

Er brandde licht in de winkel en de deur was open. Raffles ging naar binnen en uit een achterkamer kwam een kleine, zwaarlijvige man te voorschijn, ondanks de koude in zijn hemdsmouwen, blootshoofds en met een pijp in de mond.

— Goede middag, zei Raffles, wees zo goed en verkoop mij wat van je voorraad munitie. Ik heb duizend patronen nodig voor mijn Remingtons, kaliber zes, model veertien, een kistje patronen voor een mauserpistool, groot kaliber, duizend patronen voor een Colt, kaliber negen...

De kleine man hief als afwerend een dikke, witte hand op en zei, Raffles

strak aanziende en zonder zijn pijp uit de mond te nemen:

— Het spijt me heel erg, meneer, maar daar kan ik je niet aan helpen. Ik ben uitverkocht, geen enkele patroon meer in huis. Als je twee maanden kunt wachten...

Raffles trok zijn wenkbrauwen op, keek toen Harvey eens aandachtig aan, en zag iets gluiperigs op het bolbleke gezicht van de kerel, dat hem niet aanstond.

Hij keek om zich heen in de winkel, die door twee grote petroleumlampen vrij helder verlicht werd. Er stonden dozen, balen, kisten, zakken met verse en verduurzaamde levensmiddelen, er hingen korte pelzen, ook enige geweren, oude en nieuwe revolvers, maar de bekende withouten kisten met patronen waren nergens te zien.

Tenslotte kreeg hij er toch een in het oog, onder een brede plank en erop wijzend zei hij:

— Ik geloof dat ge u vergist, waarde heer. Wat zit er in die kist?

— Duivenbonen, antwoordde Harvey laconiek.

Raffles floot even zacht voor zich heen, nam de man nog eens goed op en draaide zich toen om. Het volgende ogenblik was hij de winkel uit en liep verder naar de zaak van een winkelier, die het levend gedeelte was van Harvey, lang, broodmager, huiverend van koude en met een scherp gezicht, waarvan de onderhelft schuil ging onder een warri-ge, gitzwarte baard.

Het deed hem bijzonder veel leed, zei deze hoffelijke heer, in zijn handen blazend, maar hij had werkelijk geen patronen meer voor de wapens, die zijn klant opsomde. Hij had nog een paar doosjes patronen voor ouderwetse buldogrevolvers, maar daaraan zou zijn hooggeachte klant wel niets hebben, niet waar? Het was heel jammer en het deed hem veel leed, maar diezelfde dag had hij zijn laatste geweerpatronen verkocht.

Raffles liet de man niet eens uitspreken, maar haastte zich naar de derde en laatste winkelier, die zeer kortaf en grof was, zei dat hij juist zijn zaak wil-

de sluiten en dat hij nooit patronen had verkocht, voor welk wapen dan ook.

Het was duidelijk dat de man onwaarheid sprak, want Raffles zag bij het licht van een kaarslantaarn een paar ledige patroonkisten staan, die nu evenwel dienst deden als steunsels voor een brede plank, dik en zwaar en aldus een soort toonbank vormden. Ook hier deed Raffles geen verdere moeite.

Zwijgend en met opeengeknepen lippen aanvaardde hij de terugtocht.

Henderson kwam hem dadelijk tegemoet uit zijn donkere hoek en zei:

— Er is niets bijzonders gebeurd, mylord. Die vent uit de stal is weggeslopen, zonder mij te hebben gezien. Wordt de munitie bij ons gebracht, of zal ik de kisten gaan halen?

— Noch het een, noch het ander, James, antwoordde Raffles kortaf. Men wil mij geen munitie leveren. De winkeliers zeggen allen, dat hun voorraad is uitgeput, maar dat is natuurlijk een leugen. Dat zou wel zeer toevallig zijn, in een nederzetting, die pas bestaat en waar de winkels nog uitpuilen van allerlei voorraden. Het is een doorgestoken kaart, onze vijanden hebben overleg gepleegd met die winkeliers en hun bewegingen, misschien door vreesaanjaging ons het kostbaarste te onthouden, wat men zich in deze streken kan denken. Zonder munitie kunnen wij geen stap doen; zonder munitie zijn wij weerloos. Laten wij naar binnen gaan en mijnheer Brand op de hoogte brengen. Wij moeten raad schaffen.

— Ik heb al iets goeds bedacht, mylord, zei de reus, die de vuisten had gebald. Ik ga dadelijk naar de eerste de beste winkelier en haal zijn winkel overhoop, tot ik gevonden heb wat ik zoek.

— Een uitstekend denkbeeld, James, dat wij toch maar niet in praktijk zullen brengen. Je zou waarschijnlijk in een wip de gehele vlottende bevolking van Yellow Heaven op je hals krijgen, om nog niet eens te spreken van de politie, die waarschijnlijk nog wel hier zal zijn. Maar ik houd je plan in gedachten, misschien kan het na een kleine omwerking, worden toegepast.

— Kan ik de stal alleen laten, mylord?

Raffles dacht even na en zei:

— Wij zullen Chopin in de stal sluiten en die zal er wel iedere ongenode gast buiten houden.

Toen zij de gelagkamer weer binnen traden, kregen zij de indruk, dat er van hier en daar spottende blikken van leedvermaak op hen werden geworpen. Raffles bleef volkomen kalm maar Henderson had de grootste moeite zijn vuisten niet te gebruiken.

Met een paar woorden deelde Raffles aan Brand mede, wat hem wedervaren was.

Het bleef een kort ogenblikje stil, en toen zei Brand ernstig:

— Dat ziet er lelijk voor ons uit. Het is onmogelijk, zonder onze voorraad aan te vullen op weg te gaan. Wij moeten niet alleen ons eigen voedsel schieten, maar wij moeten er ook op rekenen, tegen vijanden, hetzij mens of dier, te moeten optreden. Niemand kan zeggen hoe lang wij moeten wegblijven, en wij hebben hoogstens voor drie, vier dagen patronen. Hoeveel patronen, vroeg je Edward?

— Duizend voor ieder van de grote wapens, en vijfhonderd voor de Colts.

— Dat was wel wat ruim berekend. Konden ze niet minder leveren?

— Ik zou ook genoeg hebben genomen, met vijfhonderd en zelfs met tweehonderd vijftig patronen, Charles. Met wat overleg zouden wij daarmee wel zijn uitgekomen. Maar zij hadden niets en zij konden mij niet leveren, omdat zij niet wilden. Het is een afspraak met de vrienden van Rode Jakel.

— Wij moeten munitie hebben, het koste wat het kost, zei Brand.

— En wij zullen ze ook krijgen, Charles, dat verzeker ik je, zei Raffles kalm. Wat die winkeliers ons niet goedschiks willen verkopen, dat zullen wij hun dan maar kwaadschiks afnemen.

Hij had dit laatste op zachte toon gezegd, zodat Drew hem niet kon horen, die in gepeins was verzonken en nu zei:

— Ik geloof, dat u zich om mijnentwille in een zeer onaangename toestand hebt gebracht. Als uw brave vriend daar niet voor mij was opgekomen, toen Rode Jakel mij bij het kaarten...

— Laat dat rusten, Mr Drew, viel Raffles hem in de rede. Hij deed wat ieder ander in zijn plaats zou hebben gedaan. Men is ons hier nooit zeer vriendelijk gezind geweest. Wij zullen zien wat ons te doen staat. Henderson, ga Chopin naar de stal brengen en dan zullen wij gaan slapen.

Henderson trok een scheef gezicht en zei:

— Is dat niet wat erg vroeg, mylord? Zou er hier niet ergens een bioscoop zijn?

— Ik vrees van niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult je verlangen naar een rolprent nog wel enige tijd moeten bedwingen. Bovendien zijn wij vermoeid en wij moeten morgenochtend vroeg ter been zijn. Dadelijk bij de opening van het registratiekantoor moet onze vriend Drew zijn claim doen inschrijven. Hij staat mij natuurlijk wel toe, het bedrag voor te schieten?

— Ik zal wel genoodzaakt zijn, u om die dienst te vragen, mijnheer, antwoordde Drew terwijl hij als een jong meisje bloosde, want ik heb letterlijk niets meer. Alles is mij afgenomen.

— En die vervloekte Hurry heeft het in zijn zak, bromde Henderson. Als ik hem tegen het lijf loop, zal hij alles moeten afgeven.

De vier mannen praatten nog even na en gingen toen hun slaapkamer opzoeken.

Henderson keek nog eens goed rond, toen hij de staldeur sloot, maar zag niets verdachts. Er waren nog heel veel danshuizen en kroegen open en hij hoorde duidelijk het lawaai en gelach der opgewonden gouddelvers daarbinnen, nu en dan afgewisseld met een nijldige vloek. Dan was er zeker twist ontstaan over een paar onzen stofgoud of over de mooie ogen van deze of gene dansmeid.

Henderson bleef niet lang buiten want het was erg koud.

Toen hij door de gelagkamer naar de trap ging, welke naar de gaanderij voerde, waarop de logeerkamers uitkwamen viel dadelijk weer dat zonderlinge, vijandige stilzwijgen en zag hij hier en daar spottende gezichten, die hem di

vuisten deden ballen. Hij had echter strenge orders gekregen en liep dus rustig voort, maar prentte zich de gelaats-trekken van de spotters goed in het geheugen, zich voornemend vroeg of laat met die lachers af te rekenen.

De vier mannen hadden voor alle zekerheid besloten een enkele kamer te betrekken. Er stonden twee geweldig grote, houten rustbanken, met huiden bedekt, die daarginds als bedden dienst doen en dat was ruimschoots voldoende voor vermoeide mannen, die geen veren bed behoeften, om goed te kunnen slapen.

De revolvers werden nog eens goed nagekeken, geladen en onder de dieren-vellen gelegd. Drew kreeg het wapen, dat men van de man in de stal had afgenomen en reeds aan de wijze waarop hij het wapen aanpakte was duidelijk te zien, dat hij niet gewend was, met een vuurwapen om te gaan.

Zich alleen van hun pels en de zware laarzen ontdoende, wierpen de vier mannen zich op de britsen, trokken de vellen over zich heen en sliepen spoedig in.

HOOFDSTUK V

TEN LAATSTE MUNITIE

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende dag het eerst op.

Het was nog volkomen donker, zoals hij kon waarnemen toen hij door het kleine venster keek. Er zat een dikke korst ijs op de ruit. Zelfs in dit vertrek was het zeer koud, want de kachel was uitgegaan.

In de kamer stond een roestige, gemailleerde kom op de grond en de gasten die zo verfijnd waren, dat zij zich 's ochtends wilden wassen, moesten nu maar zien dat zij zelf wat sneeuw gingen scheppen, die zij dan konden smelten boven de grote kachel.

Waarschijnlijk had de waard vroeger wel eens van zeep gehoord, maar dit wasmiddel zou men op dit ogenblik stellig niet in zijn logement vinden, behalve misschien in de keuken, waar men uiterst zuinig was met dat kostbare goedje. Meestal werd het vaatwerk eenvoudig met heet water en zand gereinigd. Het aankleden vereiste slechts weinig tijd, de reizigers trokken hun laarzen aan en hun pels en zij waren gereed.

Bijna tegelijk met Raffles werden de anderen wakker, geeuwden eens en rekten zich uit en verklaarden goed uitgerust te zijn. Van de drie horloges bleek er nog maar een te lopen, namelijk het zware, ouderwetse, zilveren horloge van Henderson, maar deze had er zich dan ook niet van ontdaan en de lichaamswarmte had er voor gezorgd, dat het

horloge bleef doorlopen. De gouden chronometer van Raffles was als het ware bevroren, evenals het Zwitsers uurwerk van Brand. Wat Drew betreft, zijn horloge was hem reeds de eerste dag van zijn onderneming ontrold.

Henderson was niet weinig trots. Hij wist dat geoefende jagers het uur van de dag op een kwartier na nauwkeurig kunnen aangeven uit de stand van de zon, de lengte van de schaduwen, ja zelfs de gedragingen van de wilde dieren, maar dat belette niet, dat hij vol liefde de dikke knol streelde en het uurwerk toen weer wegborg onder zijn met schapenvacht gevoerd, lederen vest.

Het kwam Raffles voor dat Mr Flannagan een weinig zenuwachtig en druk deed, toen hij de herbergier in zijn grote gelagkamer aantrof, bezig met het volstoppen van de geweldig grote, vierkante kachel met houtblokken.

Raffles tikte hem op de schouder en vroeg:

— Er is hier immers een registratiekantoor, niet waar Flannagan?

— Zeker, mijnheer, antwoordde Flannagan. Aan het einde van de straat.

— Wanneer wordt het geopend?

De herbergier was juist met een van zijn houtblokken bezig, dat hij met moeite nog een plaatsje wist te geven in de kachel en het duurde een ogenblik voor hij ten antwoord gaf:

— Het gaat 's ochtends om half negen open, mijnheer.

— Dan hebben wij nog een half uur de tijd. Laten wij vlug ontbijten.

De dikke Flannagan werd een en al ijver en kwam aandragen met een dampende schotel havermost, een stuk geitenkaas en beschuit. Hij schonk er thee bij en de warmte daarvan bracht nieuw leven in de verkleumde reizigers, want het zou nog enige tijd duren, alvorens het grote vertrek genoegzaam verwarmd was. Ook hier waren de kleine ruiten nog bedekt met een dikke laag ijsbloemen.

Henderson, die naar de honden was gaan kijken, verklaarde dat alles in orde was en dat hij de dieren reeds gevoerd had.

De mannen aten haastig, zonder veel te spreken. De waard was niet te zien. In de zaal zaten nog slechts twee of drie andere mannen, die zich niet om hen bekommerden. Zij bleken de avond tevoren pas laat te zijn aangekomen en op weg te zijn naar de Goudvallei. Zij zagen er vermoeid en haveloos uit, met diepe groeven in het gelaat.

Na een kwartier ongeveer stond Raffles op en zei:

— Laten wij zorgen dat wij nog voor de opening van het kantoor aanwezig zijn, lui.

De mannen staken hun wapens bij zich, namen hun geweren, verlieten het logement, zonder dat Flannagan zich vertoond had en liepen vlug de straat ten einde.

Omtrent de plek van het registratiekantoor kon men zich moeilijk vergissen. Het was een hecht gebouw, met een plat dak, waarop de Amerikaanse vlag woei.

Reeds van verre zagen de vier mannen dat er een vrij groot aantal gouddelvers voor de deur stond te wachten om te worden toegelaten. Maar toen zij naderbij kwamen, bemerkten zij, dat dit niet het geval was, want er liepen voortdurend mannen in en uit.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zei kortaf:

— Flannagan moet zich vergist hebben, of jouw horloge loopt achter, James.

— Eer zou ik toegeven dat ik jonger

word inplaats van ouder, riep de reus verontwaardigd uit. Onmogelijk, mylord.

Raffles gaf geen antwoord. Naast de deur was, tegen de ruwe wand van het huis, een houten bord opgehangen, waarop geschilderd stond: Registratie. Geopend van 8 tot 12 en van 2 tot 5 u.

Raffles keek eerst veelbetekenend Brand aan en liet toen zijn blikken langzaam gaan over de gezichten van de mannen, die daar bijeen stonden, zonder iets te zeggen. De meesten keken onverschillig naar hem, maar er waren er vier of vijf, misschien nog enkele meer, op wier gezichten kwalijk verborgen spot te lezen viel. Van dat blijkbare leedvermaak kon hij de aanleiding niet begrijpen of het moesten dezelfde kerels zijn, die er de avond tevoren voor gezorgd hadden, dat hij geen munitie kon krijgen. Misschien hadden zij daarover nog een binnenpretje.

Raffles wendde zich tot Brand en zei:

— Blijf hier wachten met Henderson. Houd hem in het oog en zorg er voor dat hij geen twist zoekt. Dat zou op dit ogenblik noodlottig kunnen zijn. Het is duidelijk dat we hier omringd zijn door vijanden. Wat zij in het schild voeren weet ik niet, maar zeker is het niet veel goeds. Drew, laten wij naar binnen gaan. Zij hadden de eerste buitendeur geopend, kwamen in een soort voorportaal, deden een tweede deur open en stonden nu in een tamelijk groot vertrek, goed verwarmd en waar middenin een houten schot stond, waarin een vier-tal loketten waren uitgespaard. Achter ieder van die loketten zat een ambtenaar, met een groot register voor zich. Er waren een stuk of tien mannen daarbinnen, met strakke, gesloten gezichten, die nauwelijks acht sloegen op de zoëven binnengetreden vreemdelingen en wachtten tot het hun beurt zou zijn.

Het duurde bijna een kwartier voor Drew voor een der loketten kwam te staan. Hij legde een biljet van vijftwintig dollar neer en verzocht de claim 137 voor hem te registreren.

De beambte begon in zijn register te bladeren, keek de aanvrager vluchtig even aan en zei toen onverschillig:

— Te laat. U zult een andere claim

moeten nemen.

— Een andere? Maar ik moet juist 137 hebben, riep Drew, bleek van opwinding. Waarom zegt gij dat ik te laat ben?

— Wel, omdat een ander u voor is geweest. Dadelijk na de opening van het kantoor is er beslag op 137 gelegd. Het spijt mij, ik moet mij aan mijn voorschriften houden.

De beambte haalde de schouders op, en richtte zijn blik al ongeduldig op een grote vent, die naast Drew stond te stampvoeten, in zijn haast om te worden geholpen.

— Neem een ander perceel, of ga anders heen, alstublieft, want ik heb nog meer te doen. Nummer 137 is een half uur geleden ingeschreven.

— En... hebt u daar een bewijs voor afgegeven?

— Natuurlijk, als u 138 neemt, krijgt u er ook een.

Drew wilde zich nog verzetten, toen de kalme stem van Raffles, aan wie niets ontgaan was, klonk:

— Neem 138, Mr Drew.

De kleine man keek hem slechts even aan en zei toen kort:

— Ik leg een claim op 138.

De beambte nam een formulier uit een standaard, begon het in te vullen, stempelde het, dateerde het, vloaide het af, vouwde het op en stak het Drew toe.

Hij sprak al met de volgende man, toen Drew uit de rij schuifelde en met een doodsbalek gelaat voor Raffles nu kwam staan, die de hand op zijn schouders legde en zacht zei:

— Verlies de moed niet. Het is duidelijk dat hier geknoeid is. Flannagan heeft zich vergist, maar opzettelijk. Hij ligt met de dieven van uw claim onder een deken.

— Maar... maar hoe kon het mogelijk zijn? stotterde Drew. Ik zeg u dat niemand er iets van wist.

— Het staat vast, dat men het wel heeft geweten. Misschien is gisteren ons gesprek afgeluisterd en gij moet u herinneren, dat gij het cijfer van het grondstuk hebt genoemd, misschien heeft men in uw bagage gesnuffeld, hoe

dan ook, iemand heeft het geweten, en is u voor geweest. Het helpt niet of we hier staan praten, er moet gehandeld worden en vlug. Wij zullen hier als onze eigen rechters moeten optreden. Ik begrijp nu ook beter de betekenis van de lachende tronies van de kerels, daarbuiten. Nu, wij zullen eens zien, wie het laatst lacht.

— Maar waarom, hebt ge mij 138 laten nemen? Ik zal er niets aan hebben.

— Toch wel, want nu worden wij de naaste bureu van de dief en dat kon hem wel eens lelijk opbreken.

Toen Raffles buiten kwam, was er niets op zijn strak gezicht te lezen. Hij keek alleen aandachtig naar de gezichten van de spotters en wist dat hij die tronies nooit meer zou vergeten.

Toen liep hij dadelijk op Brand en Henderson toe en zei zacht:

— Terug naar ons logement. Wij moeten onmiddellijk op weg.

— Zonder munitie? riep Brand uit.

— Die zullen wij ons, als het moet, met geweld aanschaffen. Bedenk dat de bezitter van claim 137 ons maar drie kwartier voor kan zijn.

Snel liepen zij terug naar het logement en de eerste die zij zagen, was Flannagan, die met een bleek, ontdaan gezicht heen en weer liep voor zijn huis en onmiddellijk begon te jammeren, nog voor Raffles iets had kunnen zeggen:

— Vreemdeling, gij moogt het mij niet aanrekenen. Ik werd gedwongen. U kent die schobbejakken niet. Ze zouden mij vroeg of laat overhoop gestoken hebben, als ik gewetigerd had. Ik ben maar een arme drommel en zij zijn met zovelen. Ik moet...

— Genoeg, viel Raffles hem kortaf in de rede. Je bent nu eenmaal geen held, Flannagan. Het is een gemene streek, maar ik moet erkennen, dat je leven op het spel stond. Maar dat doet het nu ook, als je mij niet onmiddellijk zegt, wie de claim van deze man gestolen heeft.

Flannagan scheen slechts een ogenblik te aarzelen, en antwoordde toen, schuw rondkijkend:

— Dave Hurry heeft het hem gelapt,

meneer. Ik zou het u nooit hebben durven zeggen, maar hij beroemt er zich zelf op. Hij weet dat dat kleine papier-tje hem dekt.

— Goed, dan zal ik wel zorgen, dat ik dat papiertje dezer dagen in de binnenzak van de ware rechthebbende tover, zei Raffles grimmig.

— Ik waarschuw u, meneer, pas voor hem op, zei Flannagan. Hij is niet alleen. Hij is er heengetrokken met zes anderen. En ze zijn goed voorzien van alles. Terwijl gij zelf...

— Zo, dus daar weet je ook al van? Het is waar, men heeft mij geen minu-tie willen verkopen, maar ik denk hier-van toch wel te pakken te krijgen. Heb jij zelf geen voorraad, Flannagan?

— Op mijn woord niet, meneer.

— Wil je ons toestaan, je huis te doorzoeken?

— Onmiddellijk, zei Flannagan dade-lijk. Zoek in alle hoekjes en gaatjes en hang mij op, als u meer dan twintig pa-tronen vindt.

Raffles keek de man eens goed aan en zag dat hij de waarheid sprak. Hij betaalde vlug wat hij schuldig was en zei kortaf:

— Over een half uur vertrekken wij met de slede. Die hebben wij nodig. In welke richting is de politie weggetrok-ken?

— In zuidelijke richting, meneer. Ik denk dat zij Rode Jakel naar Fort Joe-ken brengen. Maar het zal niet vlug gaan want zij moeten ondertussen nog een andere kerel opsporen, een man die twee agenten moet hebben neergelegd. Het wordt de strop voor hem als ze hem te pakken krijgen, maar dat zal niet zo gauw gebeuren, want Ole de Zweed is sluw en gevaarlijk.

— Hoe is zijn naam? vroeg Raffles.

— Garfström. Ole Garfström. De pelsjagers haten hem als de pest, want hij haalt hun vallen leeg en steelt hun vellen.

Henderson had intussen de stal reeds geopend, de honden werden naar bui-ten gebracht en voor de slede gespan-nen. Een ogenblik daarna gleed het voer-tuig terwijl de honden uitgelaten blaf-ten en Chopin vrolijk rondspreng, over

de harde sneeuw de straat af.

Voor de winkel van Harvey riep Raf-fles een kort bevel, de honden stonden stil en Brand liet de slede stoppen.

— Ik verzoek u, op de honden en op de slede te passen, Drew. Wij anderen hebben hier een kleinigheid te verrich-ten. Ik hoop binnen een kwartier terug te zijn.

Hij zei nog snel iets tot Henderson en Brand en ging daarop de bazar bin-nen. Zijn vrienden volgden hem op de voet en Chopin ging na.

Harvey stond achter zijn toonbank, waarvoor drie gouddeivers stonden, die onderhandelden over de aankoop van een paar hondentuigen. Raffles trad onmiddellijk naar voren en zei op zijn vriendelijkste toon:

— Een ogenblikje, heren. Gij hebt waarschijnlijk minder haast dan ik. Mr Harvey, hebt gij nog altijd geen muni-tie te koop?

De winkelier vertrok zijn gezicht en zei toen nors:

— Dat heb ik u gisteren al gezegd. Neen, ik heb geen munitie. En maak nu dat je mijn huis uitkomt, of anders...

Hij had de hand reeds naar zijn revol-ver gebracht, maar juist toen hij de kolf greep, sprong Chopin sneller als de gedachte op de toonbank en beet in de onderarm van de man. Deze mocht zich gelukkig achten, dat hij dikke polsmof-fen van varkensleder droeg, die tot bij-na aan de elleboog reikten, anders zou de hond hem zeker ernstig hebben ge-wond. Henderson greep hem met een luide lach in de nek en trok hem over zijn toonbank heen, alsof hij een schoot-hondje was. Toen wipte hij de revolver uit de holster, trok de doodsbekke win-kelier overeind en zei bars:

— En nu verroer je je niet, of wij worden boos.

De drie klanten hadden een ogenblik verbaasd staan toekijken en wilden nu weglopen, misschien om hulp te halen, toen de metalen stem van Raffles klonk:

— Wie van jullie een voet verzet, heeft dat voor de laatste maal gedaan. Het spijt mij, als jullie haast mochten hebben, maar ik zal het kort maken. Het hemd is nu eenmaal nader dan de rok.

Ga daar in die hoek staan en verroer je niet. Handen omhoog, zo is het goed.

Raffles plaatste Brand, met twee revolvers gewapend, voor de drie mannen en zei laconiek:

— Als een hunner een voet mocht verzetten, schiet je hem neer. Wij hebben, helaas, niet veel keus. Ben je klaar, James?

Deze vraag was gericht tot Henderson die bezig was, de versufte winkelier met een dik touw te binden.

Hij stond nu op en zei:

— Klaar, mylord, en tot uw dienst.

Nu begonnen Raffles en Henderson snel een stelselmatig onderzoek van de winkel en hadden al spoedig gevonden wat zij zochten in een kelder onder het huis.

Daar stonden kisten vol munitie van allerlei aard. Raffles koos er vlug uit wat hij nodig had en liet de reus de kisten in de winkel dragen.

Toen hij had wat hij meende nodig te hebben, haalde hij een bankbiljet te voorschijn, stak het met een punaise in de houten toonbank vast en zei luchtig:

— Dat is stellig meer dan voldoende om hem schadeloos te stellen. Neem die mannen vlug hun revolvers af, gooi ze naar beneden, in de kelder en sluit de deur.

— Ik denk er niet aan, jullie voor goed te ontwapenen, bedenk dat wel. Zodra wij weg zijn, laat ik jullie vrij

deze bedrieger te bevrijden.

Het bevel werd opgevolgd en kletterend vielen de revolvers op de harde grond daar beneden. De kelderdeur werd gesloten en toen begaven de drie mannen zich vlug naar de slede, waarbij Drew tamelijk ongerust en niet wetende wat daar binnen voorviel, stond te wachten.

— Hij heeft zijn munitie verkocht, zei Raffles kortaf, bij wijze van verklaring. Wel is waar tegen zijn zin, maar dat doet er niet toe.

De kisten werden opgeladen en een scherpe kreet klonk, die het span honden overeind joeg, en hen deed aantrekken, met een kort, schel geblaf.

Toen Raffles de nederzetting ongeveer een mijl achter zich had, op weg naar het noorden, was het vastgeprikte bankbiljet van de toonbank verdwenen, de lade was leeg geplunderd, Harvey lag nog altijd gebonden en half bewusteloos, midden in zijn winkel en van de drie klanten was niets meer te bespeuren.

Tien minuten daarna trok sergeant Malony van de bereden politie met twee manschappen langs de winkel, zag daarbinnen iets verdachts en ging op onderzoek uit.

Raffles wist echter van dat alles niets af, toen hij naar het noorden trok, naar vak 138... op het spoor van de claimdieven.

HOOFDSTUK VI

EEN NETELIG GEVAL

De honden waren fris en goed uitgerust, de slede was niet al te zwaar en men vorderde tamelijk snel. Na ongeveer een uur gaans had men Drew op de slede laten plaats nemen, want het bleek maar al te duidelijk dat hij niet in staat zou zijn, met dezelfde snelheid voort te blijven gaan op zulke lastige dingen als sneeuwschoenen zijn voor hen, die er zich niet goed op geoefend hebben.

Voortloepig moesten zij nog gebruikt worden, want het had enige uren achtereen gesneeuwd en de laag was nog rul. Zodra de sneeuw hard geworden was, zou men de sneeuwschoenen kunnen afgespen. Drew zelf beklagde zich hier over en zei:

— Ik ben u maar tot last en ik weet niet wat u wel bewogen kan hebben, zoveel te doen, voor iemand die u volkomen vreemd is.

— Laten wij zeggen dat 't mijn zucht naar rechtvaardigheid is, had Raffles glimlachend geantwoord.

— Maar wilt ge mij niet zeggen wie gij zijt? Eigenlijk ken ik uw naam niet eens.

— Die doet er ook heel weinig toe. De waard in de nederzetting noemde mij Mijnheer Burke, laat ik dat ook voor u zijn. Deze heer heet Brunt, Charles Brunt en die reus daar is mijn chauffeur James Henderson.

— Ik zal die namen nooit vergeten, had Drew eenvoudig gezegd, maar met

een trillende stem. En ik hoop vurig, dat uw hulp u geen nadelen zal berokkenen. Gij hebt u reeds te veel vijanden gemaakt.

— O, in deze streken verwacht men niets anders. Iedereen moet hier maar voor zich zelf zorgen.

Men was snel verder getrokken en had steeds een diep sledespoor gevolgd, dat volgens Drew alleen maar in de richting kon leiden van de plek, die bekend was als vak 137. Zijn vriend had hem alles duidelijk uiteen gezet en hij keek dan ook voortdurend om zich heen, om zich te vergewissen, dat men op de goede weg bleef.

Raffles had hem een geweer gegeven en onder de bedrijven door leerde Brand hem vol ijver de behandeling van dat vuurwapen. Tot tweemaal toe kon hij zijn lessen aan de praktijk toetsen, want tweemaal stak op korte afstand een sneeuwhaas de weg over en de tweede keer raakte Drew zowaar het dier, tot zijn grote vreugde en trots.

Het stuk wild kwam juist van pas, want een kwartier later hield de kleine karavaan stil, aan de zoom van een bos.

Het terrein was heuvelachtig geworden en men had reeds een paar maal de honden moeten helpen, om de slede tegen een helling op te duwen. Verderop, omstreeks tien mijl naar het noorden werden de heuvels steeds hoger en de weg zou daar niet zo gemakkelijk meer te volgen zijn.

Het spoor was nog altijd zichtbaar, twee diepe geulen in de sneeuw die nog niet waren overbrugd met een dun laagje ijs, ten bewijze dat hier nog niet zo lang geleden een slede was voorbijgegaan, maar van de dieven zelf was nog niets te zien.

De plek was goed gekozen voor een kort oponthoud. De bomen stonden heel dicht bijeen, op de top van een lage heuvel en hielden de wind tegen, die met kracht uit het noorden blies. Bovendien kon men de vlakke tientallen mijlen ver overzien, in de richting van de nederzetting.

Er werd een vuur ontstoken en Henderson bereidde de geschoten sneeuwhaas met een handigheid en een vlugheid, die menig hotelkok hem mocht benijden. Er werd een kostelijke soep van gemaakt, maar er deed zich iets voor dat tot gevolg had dat dit smakelijk voedsel niet geheel kon worden genuttigd.

Het was Drew, die zeer scherpe ogen bleek te hebben, over zijn schouder heen in de richting van de nederzetting wees. Hij liet zijn tinnen, tot de rand gevulde lepel zakken, verschoot van kleur en riep:

— Daar naderen mensen.

Allen keken dadelijk in de aangeduide richting. In tijden als deze brengt negen van de tien malen de nadering van onbekenden gevaren met zich mee. Raffles had zijn prismakijker uit 't foudraal gehaald, bracht hem voor het oog, tuurde er aandachtig door en zei toen laconiek:

— Politie.

— Weet je het zeker? riep Brand verbluft uit.

— Ik kan mij niet vergissen. Het zijn de blauwe jekkers van de bereden politie. Hun honden zijn ook op de reglementaire wijze aangespannen.

— Maar wat doen zij hier? riep Brand uit.

— Misschien zijn zij op het spoor van dezelfde mannen, die wij achtervolgen? opperde Henderson.

— Dat is niet waarschijnlijk, meende Raffles. Voor zover ik de wetten ken, zou de politie niet het minste recht heb-

ben, Hurry en zijn mannen te arresteren, tenminste niet voor het registreren van een claim. Bedenk dat zij volstrekt niets gestolen hebben, naar de letter van de wet. Zij hebben eenvoudig misbruik gemaakt van wat zij afluisterden, maar dat is nu eenmaal niet strafbaar. Zij hebben betaald voor hun registratiebiljet, dat alles is volkomen in orde. Als wij daarover ons beklag indienden zou de politie zeggen, dat Drew er dan maar eerder bij had moeten zijn. Neen, ik ben zeker dat de politie niet naar hem zoekt.

— Naar ons dan misschien? riep Henderson grimmig.

— Misschien, James.

Raffles had zijn Zeiss kijker weer voor het oog gebracht, bleef enige tijden en zei tenslotte:

— Er zijn drie mannen in het blauw en dan is er nog een vierde bij, wiens gezicht ik nog niet goed kan onderscheiden, maar het is een korte, dikke man, met een groot, bol gezicht.

— Harvey, riepen Brand en Henderson als uit één mond. Het kan ook niet anders.

— Wat bedoel je? vroeg Raffles langzaam, terwijl hij Brand met een waarachtig blik aankeek.

Deze zweeg plotseling en mompelde iets voor zich heen, maar Drew zei ernstig, terwijl hij zijn hand op de arm van Raffles legde:

— Mijnheer Burke, gij behoeft om mijnerwille niets te verzwijgen. Ik heb natuurlijk aanstonds begrepen, dat Harvey u die munitie niet goedschiks heeft verkocht. Gij hebt ze u waarschijnlijk...

— Niet gestolen, Mr Drew, stel u gerust, antwoordde Raffles glimlachend. Het is waar dat wij hem hebben moeten dwingen om ze ons te verkopen, maar ik heb er dan ook minstens viermaal de werkelijke waarde voor betaald, zelfs in aanmerking nemend, dat patronen hier bijna even kostbaar zijn als honden. Ik heb honderd dollar voor hem achter gelaten.

— Maar als dat zo is, dan begrijp ik werkelijk niet...

— Ik evenmin Mr Drew. Maar wij zullen het gauw genoeg weten. Daar zijn

onze vrienden van de politie al en ik heb op dit ogenblik geen lust te trachten ze te ontlopen.

De slede van de politie was op dit ogenblik geen tweehonderd meter meer verwijderd en naderde snel, getrokken door zes krachtige, goed gevoede honden. Na enkele ogenblikken kon men zelfs met het blote oog de man herkennen, die op zijn sneeuwschoenen snel langs de slede voortging. Het was inderdaad Harvey, de dikke winkelier.

Zo kwam het, dat die heerlijke soep niet verder werd genuttigd en ijskoud werd. De slede stond toen nog niet eens geheel stil, toen Harvey al begon te schreeuwen, met een stem die van drift oversloeg:

— Ja, dat zijn zij. Dat zijn de lui, die mij bestolen hebben. Sergeant, neem hen dadelijk gevangen. En geef me mijn geld terug, schurken.

Raffles was opgestaan en zei rustig, de man koel aanzien:

— Ik kan mij de reden van uw optreden volstrekt niet voorstellen, Mr. Harvey. Ik ontken niet, dat ik zonder uw toestemming een paar kisten met patronen uit uw kelder heb laten halen, die u mij gisteravond geweigerd hebt, ofschoon ik ze dringend nodig had, maar ik heb u er ruim voor betaald, het viervoud van wat gij in billijkheid voor die munitie hadt mogen vragen.

— Dat is gelogen, riep Harvey woedend uit. Wat praat je van betaald, man? Je hond heeft me eerst half verscheurd, hij zit me nu al weer aan te kijken, alsof hij me wil aanvliegen en ik verzoek je om hem vast te houden, als je niet wil dat ik hem neerschiet. Toen heeft die grote kerel daar me over mijn eigen toonbank heengetrokken en hadden jullie me gebonden. Ontken je dat soms?

— Volstrekt niet. Het was de enige manier om rustig te kunnen werken, verzekerde Raffles bedaard. Maar voor dat alles heb ik je ruim schadeloos gesteld door je honderd dollar te betalen.

— Maar voor den duivel, je hebt me niets betaald, geen cent, brulde de kleine, bleke man, briesend van woede.

— Ik heb het biljet met een punaise

op de toonbank vastgestoken, ging Raffles met stemverheffing voort.

— Kletspraat, loeide Harvey. Er is geen woord van waar. Toen ik weer bij kennis kwam, lag ik nog altijd met die vervloekte touwen om mijn armen en benen heen. Ik ben gaan schreeuwen en tot mijn geluk kwam juist sergeant Malony met zijn mannetjes voorbij. Zij kunnen zelf getuigen, dat ze me hebben moeten losmaken. En wat vond ik, mooie mijnheer? Geen biljet van honderd dollar, zoals je durft zeggen, maar een opengebroken winkellade, waaruit jullie zowat quizend dollar hebben gestolen, stofgoud, papiergeld en zilver. Geef me dat dadelijk terug en dan voort met jullie, naar de gevangenis.

Raffles staarde de man een ogenblik met gefronste wenkbrauwen aan. Het drong nu plotseling tot hem door, welk een grote onvoorzichtigheid hij begaan had, door die drie klanten die hij niet kende, bij de gebonden man achter te laten, terwijl deze zijn bewustzijn nog niet herkregeen had. Het was zo duidelijk als de dag, dat zij van de gunstige gelegenheid gebruik hadden gemaakt, niet alleen om het biljet van honderd dollar te stelen, maar ook om de primitieve winkellade open te breken en leeg te halen. Nu pas zag hij in, dat hij zich inderdaad in een precaire toestand bevond.

Malony, die nog steeds niets gezegd had, vroeg nu:

— Erkent gij wat die man daar heeft gezegd, mijnheer?

— Alleen het eerste gedeelte, sergeant, antwoordde Raffles bedaard. Ik herhaal: Ik had munitie nodig, hij wilde mij die niet verkopen en ik heb hem er toe gedwongen, omdat ik wist dat hij ze had. Ter betaling heb ik een biljet van honderd dollar op zijn toonbank vastgestoken. Dat is de waarheid en dat kunnen mijn vrienden bevestigen. Van wat hij verder vertelt weet ik niets. Of om duidelijk te zijn, ik vermoed iets. De drie klanten die in de winkel waren, hebben gezien, dat hij nog half suf was en zijn er met het biljet en het geld in de lade van door gegaan.

— Ja, dat kun je gemakkelijk zeggen,

hoonde Harvey.

— Waren er drie klanten in je winkel, Harvey? vroeg Malony.

— Zeker. Dat ontken ik niet.

— Hebben die je dan niet beschermd?

— Zij wilden wel, sergeant, maar zij konden niet, zei Raffles op zijn beminlijkste toon. Ik was wel verplicht dat te beletten, door hen tijdelijk te ontwapenen. Is dat strafbaar?

Malony krabde zich eens achter het oor en antwoordde:

— Die vraag is niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Dat hangt van de omstandigheden af.

— Het is duidelijk dat die drie mannen hem bestolen hebben, hernam Raffles.

— Fouilleer hem, dan zul je mijn geld wel vinden, brulde Harvey.

— Hadt ge uw bankbiljetten gemerkt? vroeg Malony weer.

— Dat niet, maar ik zal ze toch dadelijk herkennen. Wie anders kan het gedaan hebben?

— Luister eens, sergeant, begon Raffles rustig. Het is twintig graden onder nul en je zult wel niet van ons vergen, dat we ons tot op het hemd ontkleden om je te tonen dat wij geen gestolen geld bij ons hebben. Stofgoud zou je, bijvoorbeeld, vruchteloos bij ons zoeken en maar zeer weinig zilver voor geen waarde van tien dollar. Wat het papieren geld betreft, dat is mijn eigendom. Wij hebben thans iets te verrichten, dat geen uitstel kan dulden en dat ons naar het noorden voert. Ik wil je echter het voorstel doen, ons dadelijk ter beschikking van de justitie te stellen, zodra de onderneming tot een goed einde is gebracht. In die tussentijd echter zouden jullie wel eens naar die zogenaamde klanten kunnen zoeken, die in de winkel van deze man waren. Ik zal je mijn paspoort laten zien en die van mijn vrienden. Wij zijn Engelsen. Ik ben in het bezit van twintigduizend dollar. Komt het je waarschijnlijk voor, dat ik mij zal vergrijpen aan een winkelade?

— Je hebt je wel vergrepen aan mijn munitie, riep Harvey.

— Waarvoor ik je ruimschoots heb

betaald, was het antwoord van Raffles. Wat ben je van plan, sergeant?

Malony scheen nogmaals wijsheid te willen putten uit het haar achter zijn oren en raadpleegde toen met zijn ogen zijn twee ondergeschikten, die tot dusver geen woord hadden gezegd en zich alleen maar zodanig hadden opgesteld, dat ze het kleine troepje dadelijk onder vuur konden nemen, als dat nodig mocht zijn. Ieder hunner had zijn revolver ter hand genomen.

— Het is een drommels lastig geval, begon de sergeant toen langzaam en ik ben bang dat ik wel verplicht zal zijn u mee te nemen, mijnheer.

— Waarheen?

— Naar Fort Joekon.

— Maar dat ligt zeven dagen gaans hier vandaan, riep Raffles uit. Ik verzoek je, nog eens na te denken, sergeant. Welke waarde heeft de getuigenis van deze man? Hij erkent zelf dat hij buiten bewustzijn was, hoe kan hij dat met zekerheid weten, dat wij en niet de drie andere mannen de diefstal gepleegd hebben?

— Omdat ik de drie mannen ken, het zijn vrienden van mij, riep Harvey uit. Die zullen mij niet bestelen.

Het bleef nog even stil en toen zei Raffles vastberaden:

— Dan doe ik deze oplossing aan de hand. Mr Harvey beschuldigt in hoofdzaak mij, niet mijn vrienden. Hij zal wel voldaan zijn, als ik alleen mee terugga, sergeant. In de nederzetting gekomen, zal ik mij eens met je zogenaamde vrienden bemoeien, Harvey, en ik geloof je te kunnen verzekeren, dat je binnen vierentwintig uur je geld terughebt. Wordt dat voorstel aangenomen?

Weer scheen Malony even te moeten nadenken en toen zei hij:

— Dat voorstel lijkt me niet onbillijk. Wat dunkt je er van, Harvey?

— Ik heb er niets tegen, bromde de winkelier. Maar ik ben benieuwd, hoe hij het zal aanleggen, als zij blijven ontkennen.

Raffles glimlachte, vroeg Malony zijn potlood te leen en schreef iets in diens notaboekje. Daarop zei hij, nog altijd met dezelfde glimlach:

— Als je dat in de zak van een der drie klanten vindt, Malony, zul je me toch wel geloven?

— Ja, dan valt er natuurlijk niet aan te twifelen, meende de sergeant, terwijl hij zijn boekje dichtklapte en in de zak stak. Maak u nu gereed om mee terug te gaan, mijnheer. Uw naam?

— Burke. Maar ik heb nog één voorwaarde. Die drie mannen kennen mij natuurlijk nog en zullen hun maatregelen nemen.

— U bedoelt dat ze u een kogel door het hoofd zullen jagen? vroeg Malony.

— Dat ook, maar dat zou niet het ergste zijn. Zij zouden wel eens aan de haal kunnen gaan en dan zou alles voor mij verloren zijn. Je moet me dus toestaan, mij een weinig te vermommen, sergeant. Ik verzeker u dat ik daar verstand van heb. Ik ben vroeger lid van een toneelgezelschap geweest. En gij zult er bij zijn, als ik de kerels ontmasker. Is dat afgesproken?

— Mij dunkt dat ik daar mijn goed-

keuring aan kan hechten, zei Malony plechtig. Vooruit dan maar. Waar gaan uw vrienden heen?

— O, die trekken wat verder naar het noorden, antwoordde Raffles luchtig. Ik zal hen gauw genoeg hebben ingehaald. Een paar woorden met hen, als gij het toestaat.

Zonder die toestemming af te wachten trad Raffles op Brand toe en zei fluisterend:

— Tracht zo spoedig mogelijk claim nummer 138 te bereiken. Doe niets, voor dat ik terug ben, tenzij het noodzakelijk mocht blijken, doordat de andere partij de eerste zet doet. Bedenk dat zij in de meerderheid zijn. Geen onvoorzichtigheden.

— Ik beloof het je, zei Brand, Raffles de hand drukkend. Wat doet je met Chopin?

— Ik denk dat ik hem meeneem, hij kan mij van nut zijn. Tot ziens en houd Henderson in toom.

HOOFDSTUK VII

HET GEVECHT OM DE CLAIM

Het was donker toen de slede met de politiemannen en de man, die onder zulke vreemde voorwaarden als hun arrestant moest worden beschouwd, weer in de nederzetting terugkeerde.

Harvey ging onmiddellijk naar zijn winkel terug en kreeg het strengste bevel van Malony, tegen niemand iets te zeggen van hetgeen er gebeurd was. Men mocht de mannen, die door Raffles beschuldigd waren, niet waarschuwen.

Wat de sergeant betreft, hij begon hoe langer hoe minder te geloven aan de schuld van de Engelsman, die zo rustig in zijn slede zat en opgewekt over koetjes en kalfjes praatte. Hij was van oordeel, dat zijn arrestant er volstrekt niet uitzag als een ladelichter. Hij sprak beschaafd en had blijkbaar het grootste

gedeelte van de wereld al afgereisd.

Het bleek dat de drie politiemannen hun intrek hadden genomen in het zelfde logement, waar Raffles en zijn vrienden vertoefd hadden en waar Flannagan de scepter zwaaide.

Dat was in zekere zin een tegenslag, want de sluwe waard zou Raffles natuurlijk onmiddellijk herkennen en misschien wel de drie mannen, die zij zochten op de hoogte brengen. Hij scheen een heilige eerbied te hebben voor de messen en de revolvers der goudelvers.

Maar ook nu wist Raffles raad. Hij zei tot Malony, toen de slede aan het begin van de nederzetting stil stond:

— Een groot deel van ons welslagen is afhankelijk van de vraag, waar de

drie dieven op dit ogenblik zijn. Als ze uit de nederzetting verdwenen zijn, dan ziet het er lelijk voor mij uit. Zo niet, dan kan het niet lang duren, of wij hebben hen gevonden. Ik stel daarom voor, dat een van de heren bij mij blijft ter bewaking. Gij hebt mij mijn revolver en mijn geweer afgenomen, en ik ben dus weerloos. Ik zal mij gaan vermommen en wij spreken af, dat ik mij bij u voeg in de gelagkamer van Flannagan. De gelagkamer in zijn logement schijnt hier om zo te zeggen het brandpunt van vermaak te zijn en het zou mij daarom niets verwonderen als wij de drie dieven daar vonden, mits zij nog hier zijn.

Malony beraadslaagde op gedempte toon even met zijn mannen en toen splitste zich de stoet. Een der agenten bleef bij de ontwapende gevangene, bij wie Chopin zich onmiddellijk aansloot en Malony ging met de andere rechtstreeks naar het logement. Zij zouden daar voorgeven, dat zij de dief reeds gepakt hadden.

Zodra Raffles met de agent alleen was, zei hij:

— Wij zullen naar het huis van Harvey gaan. Ik denk dat hij wel heeft wat ik nodig heb, om mij te vermommen. Het zal wel geen kunstwerk worden, maar gelukkig is de verlichting bij onze vriend Flannagan tamelijk zwak. Kom mee, Chopin.

Zij gingen op weg. Nu en dan wierp de agent, een stoere kerel, met de schouders van een buffel, een verwonderde blik op zijn arrestant, die de hele zaak als een goede grap scheen te beschouwen. Als het ware op de hielen van de niet weinig verbaasde Harvey, gingen zij diens winkelhuis binnen, dat hij aan de hoede van een vriend had moeten toevertrouwen. Nors en argwanend bracht hij alles wat Raffles hem vroeg.

Harvey bleek arabische gom in voorraad te hebben. In de beschaafde wereld pleegt de acteur deze gom op te lossen in aether en verkrijgt aldus het plakmiddel, waarmede hij knevels en baarden op zijn gelaat bevestigt. Aether had Harvey wel niet, maar wel terpentijn en daarmede behielp Raffles zich dus maar. Er was ook zogenaamd werk

in de winkel, dat wil zeggen uitgeplozen touw, dat de zeeman gebruikt om de naden in zijn schuit te breeuwen, hier werd het toegepast om de naden in de planken van de huismuren dicht te stoppen en vervolgens met teer te bestrijken.

Van dat werk nu vervaardigde Raffles heel handig en vlug een baard van een heel natuurlijke, vuilgrijze kleur, voegde er een knevel aan toe en plakte zich dit mannelijk sieraad op het gelaat. Een soort pruik volgde, wel is waar zonder hoofdkap, maar welke bleef zitten door middel van de bonte muts. Met roodaarde, aangelengd met wat water gaf hij aan zijn gelaat een enigszins rode tint. Wat geplouwen touw, vastgeplakt op de wenkbrauwen verborg deze volkomen en Harvey zelf gaf zijn verbazing te kennen, toen Raffles eindelijk opstond: een oude man, met gebogen rug, diepe groeven ter weerszijden van de neus, kuchend en stijf van ouderdom.

— Mijnheer, ik heb in mijn leven veel bijgewoond, begon de politiemans, maar dit is een staaltje...

— Bewaar de rest maar tot later, vriend, viel Raffles hem lachend in de rede. Nu dadelijk naar Flannagan, Harvey, je wacht hier op ons, tot je een boodschap krijgt en je houdt de hond zolang bij je. Sluit hem op. Zorg er voor, dat hij niet ontsnapt.

— Waarom draagt u mij niet op, een partijtje te worstelen met een tijger, zei Harvey nors. Daar is een berghok, sluit hem zelf maar op.

Raffles riep de hond, sprak hem toe, streelde de ruige kop en kreeg hem met enige moeite, in het donkere berghok. Hij en de agent hoorden het dier nog zacht janken, toen zij reeds buiten waren, op weg naar het logement van Flannagan.

— Ga alleen binnen, anders mochten zij eens argwaan krijgen, zei Raffles. Het schijnt dat je mij nog wantrouwt, vriend. Nu dan zal ik het eerst binnen gaan. Doe of je mij niet kent en voeg je dadelijk bij je collega's. Als de drie mannen er niet zijn, zal ik een borrel drinken, dadelijk weer vertrekken en

dan volgen jullie mij naar een tweede logement.

Maar dat hoefde niet, want zij waren er wel degelijk. Raffles had, gebogen lopend, nauwelijks een voet in de gelagkamer gezet, of hij zag de drie mannen niet ver van de tapkast zitten, blijkbaar in de beste stemming en in gezelschap van even zoveel vrouwen, sterk opge maakt en die van plan schenen te zijn, hun aandeel in de buit op te eisen. Zij schenen al meer te hebben gedronken, dan goed voor hen was en lachten luid.

Niemand lette op de oude man die daar binnenstropelde en die niet ver van het drietal af ging zitten. Voor hij dat echter deed wendde hij het gelaat naar de drie agenten en kneep zijn rechter oog dicht, het afgesproken teken, in geval hij de drie mannen hier zou vinden.

De oude man was dicht bij het drietal op een stoel neergevallen en haalde dadelijk een spel kaarten te voorschijn, zoëven bij Harvey gekocht, keek een van de drie mannen met zijn half dichtgeknepen oogjes aan en vroeg uitnodigend:

— Spelletje kaart?

De man nam Raffles eens op, stootte zijn makkers aan, begon te lachen en zei:

— Als je met alle geweld je geld wilt verliezen, oude rakker, kom dan maar hier.

Het spel begon. Dadelijk stonden er enige nieuwsgierigen om hen heen, die belangstellend toekeken. Het spel kon ongeveer tien minuten geduurd hebben en de oude man had reeds vrij wat gewonnen, tot grote woede van de ander, toen deze zijn hand in zijn zak stak en Flannagan toeriep:

— Hei daar, Pat. Die oude schooier kan beter kaarten dan ik dacht. Of ik heb teveel gedronken. Kun je honderd dollar voor mij wisselen?

Het volgende ogenblik geschiedde zo vlug dat bijna niemand goed begreep wat er voorviel. De oude man had de pols van de hand gevat, die het biljet vasthield en het was alsof die pols in een bankschroef zat.

Met de andere hand rukte hij het bil-

jet eruit en gaf het aan Malony, die was toegelopen met de woorden:

— Vergelijk het eens.

De sergeant sloeg zijn notitieboekje open, op de bladzijde, waarin Raffles iets had neergekrabbeld, vergeleek het van het bankbiljet en zei luid:

— Je bent er bij, jongetje. Zeg maar niets, want ik heb hier de bewijzen

De man had met zijn vrije linkerhand zijn revolver trachten te trekken, die op zijn rechter heup hing, maar hij kwam niet ver, want de twee manschappen van Malony ontwapenden hem dadelijk. Toen was de zaak in een ogenblik beslist, want in zijn woede riep de man:

— Moet ik er alleen aan geloven? Zij hebben er toch ook aan mee gedaan?

Deze uitroep had ten gevolge, dat het drietal in een ogenblik geboeid en ontwapend was.

Het gaf een ogenblik opschudding, maar dat duurde niet lang, men had in de gelagkamer van Pat Flannagan wel heel andere dingen bijgewoond. Een der manschappen ging Harvey halen, die onmiddellijk zijn zogenaamde vrienden herkende, evenals een paar goudstukken, waarvan hij met zekerheid wist, dat ze hem hadden toebehoord en die uit hun zakken te voorschijn kwamen.

Terwijl de dieven naar buiten werden geleid, zei Raffles laconiek tot Malony:

— Ik mag u zeker mijn geweer en mijn revolver nu wel terug vragen?

— Natuurlijk, mijnheer, en ik moet u om excuus vragen, dat wij het u zo lastig hebben gemaakt, maar het was mijn plicht. Harvey had u beschuldigd en wij kenden u niet.

— Dat is waar, je kende mij niet, gaf Raffles toe en zonder de baard en de knevel had Malony misschien een raadselachtig glimlachje om zijn lippen kunnen zien spelen.

Harvey was plotseling een en al behulpzaamheid geworden, nu hij zijn honderd dollar en het grootste gedeelte van zijn kasgeld weer terughad. Hij hielp Raffles zo vlug hij kon aan een kleine slede met vier trekhonden.

Dat was voor één persoon voldoende. Hij verkocht Raffles een tent, een slaap-

zak, ketels, een lantaarn met een paar kaarsen en hij wist dat hij uitstekende zaken deed, met een man, die niet van afdingen hield en die het heel natuurlijk scheen te vinden, dat een grote waskaars in deze streken anderhalve dollar kostte.

Raffles rustte die nacht slechts vijf uur uit, in het huis van Harvey, met Chopin naast zich en ging de volgende ochtend onmiddellijk op weg. Raffles was een man van een geweldig uithoudingsvermogen en maakte dagreizen, die zelfs voor de krachtige honden bijna te lang schenen.

Drie dagen waren dan ook voldoende, om de grens te bereiken van het gebied, dat Drew met een claim belegd had. Raffles had het spoor gemakkelijk kunnen volgen, want Brand had voor klein duimpje gespeeld en herhaaldelijk een voorwerp laten vallen, dat gemist kon worden: een ledig conservenblik, met een hoofdletter R bekrast, een patroonhuls aan een takje gebonden en dergelijke dingen meer.

Het was in het begin van de vierde namiddag, toen de stilte eensklaps verbroken werd, door een paar korte, droge knallen, die zijn geoeffend oor onmiddellijk herkende als gewerschoten. Het was het korte, krakende geluid van een Winchester.

Chopin gromde dadelijk woedend en scheen al te willen wegrennen, maar Raffles riep hem terug. Hij bevond zich op dat ogenblik aan de voet van een vrij stijle heuvel. Het sledespoor was reeds lang uitgewist, want het had zo sterk gevoren, dat de smalle geultjes, door de sledeijzers gemaakt, reeds geheel waren opgevuld met ijs.

Raffles begreep direct, dat de mannen, die op de claim 137 beslag hadden gelegd met Brand en de zijnen handgemeen waren geworden. Hij besloot de heuvel te beklimmen, vanwaar hij misschien het toneel van de strijd beter kon overzien.

Niet zonder moeite trokken de uitgeputte honden de kleine slede naar boven, waarbij Raffles hen hielp, maar voor hij de top bereikte liet hij de dieren neerliggen, wierp zich plat voorover

en kroop op zijn buik verder. Hij dankte zijn goed gesternte, dat hij juist deze heuvel had uitgekozen, want toen hij voorzichtig het hoofd oplichtte, kon hij de strijd overzien.

Voor hem strekte zich een dal uit. Geheel rechts kon hij, aan gene zijde van een lage heuvel de grote slede van Brand zien en twee gedaanten, die op hun buik lagen, zo goed als het ging achter een paar boomstronken verschoelen.

Veel dichter bij hen was een derde gedaante te zien. Raffles zag aanstonds dat het Brand was en waarom zijn vriend zich niet bij de twee anderen kon voegen. Hij zou dan namelijk een kleine vlakke hebben moeten oversteken en dat gaat niet zo snel, als de sneeuw een halve meter hoog ligt.

Die vlakke nu, dat was duidelijk, werd volkomen bestreken door het geweer vuur van drie mannen en een vrouw, die aan tegenovergestelde zijde van het dal beschutting hadden gezocht achter een groot rotsblok, terwijl een vijfde persoon op ongeveer honderd vijftig meter afstand van Raffles, neergewield lag achter een ander rotsblok, gereed om te vuren.

Ineens zag Raffles tot zijn grote ontsteltenis, hoe Brand zich blijkbaar toch gereed maakte, die vlakke over te steken, om zich bij zijn vrienden te voegen. Hij wist blijkbaar niets van de aanwezigheid van die vijfde man. Raffles schrok, toen hij zag dat Brand plotseling in een kuil stapte en voorover viel.

Het geweer van de schutter achter het rotsblok werd onmiddellijk opgeheven. Raffles richtte zich op een knie op, op gevaar af, door de anderen te worden gezien en te worden neergeschoten. Zijn hand was vast toen hij zijn buks aan de schouder bracht, want hij wist dat het leven van Brand op dat ogenblik in zijn hand lag. Hij richtte zorgvuldig en vuurde. De man achter het rotsblok maakte een luchtsprong, viel ruggelings achterover, en bleef stil liggen. Dadelijk begonnen de anderen als dollen te schieten en de kogels floten Raffles om de oren.

Brand was echter gereed. Hij had zich al weten op te richten en snelde naar de beschermende slede.

Raffles ging dadelijk plat liggen en legde met twee welgerichte schoten even zoveel bandieten neer. Dit scheen voor de anderen het sein te zijn, de zaak als verloren te beschouwen. Een paniek greep hen aan, en zij holden, gleden en buitelden de heuvel af, tot zij hun slede bereikt hadden. Zij verdrongen elkander om er het eerst in te komen. Raffles hoorde de woeste kreten, waarmede zij de honden aanspoorden. Hij haastte zich naar de man die op Brand had willen vuren. Het was Hur-

ry in hoogsteigen persoon, Morsdood. De kogel was hem door het hoofd gegaan.

Raffles wentelde hem om, knoopte zijn jekker open en vond onder het vest een versleten portefeuille, die hij opende. De claim voor nummer 137 zat er in.

Met een tevreden lachje daalde Raffles in het kleine dal af, met zijn hoed zwaaiend naar Brand, die het registratiebiljet herkende en een luchtsprong maakte van vreugde.

Drew kon nu ongestoord naar het goud delven.

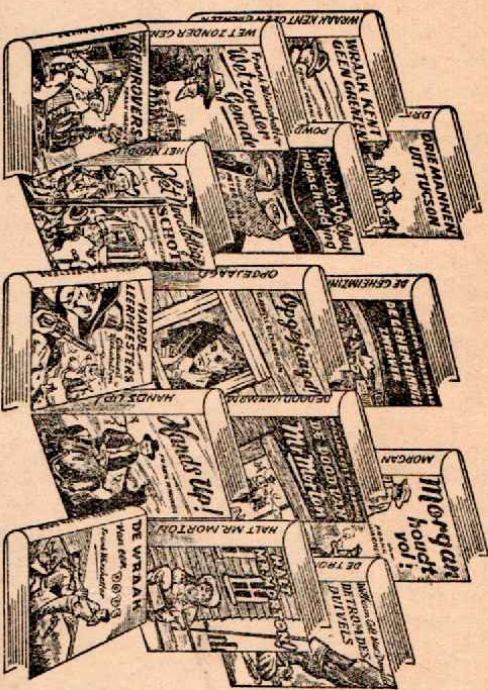
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Goud en liefde

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer met 'per maand

1. **Treinvroers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlotige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermeeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** } beide door Frank Warner
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Horton** } beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wrak Kent geen Grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige zwerfver** door Arthur Maclean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgevoens betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____* is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordienen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____